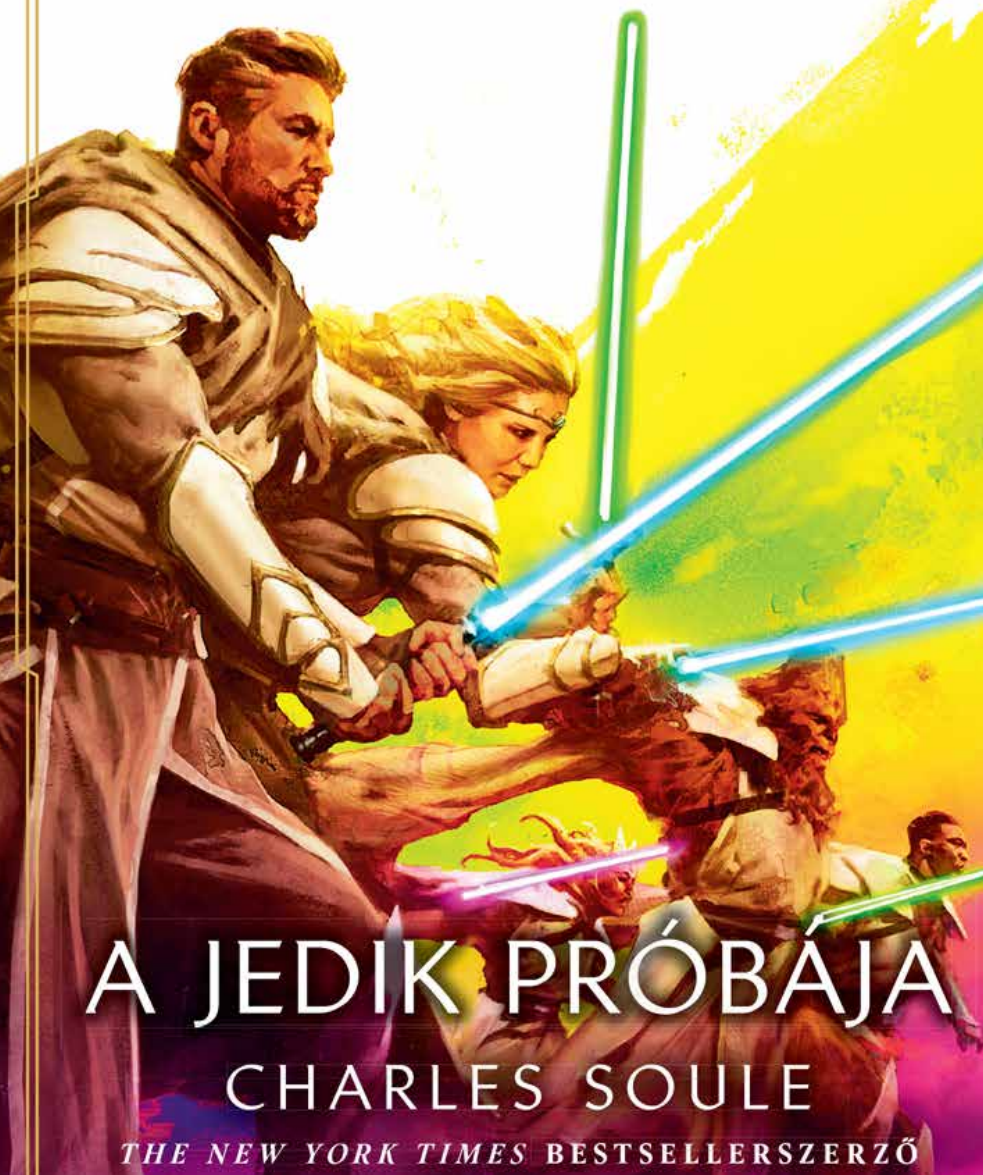
STAR WARS

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

A JEDIK PRÓBÁJA

CHARLES SOULE

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A STAR WARS: A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA EPIKUS FINÁLÉJÁBAN A JEDIKRE A VÉGSŐ ÖSSZECSAPÁS VÁR A NIHILLEL ÉS MARCHION RÓVAL.

Az Erő maga a minden. Egyetlen élet a mindenségben. Minden összekapcsolódik minden mással. Legalábbis ezt vallják a Jedik, és ezért harcolnak. Az életért… és a fényért.

Marchion Ro azonban jó ideje árnyékot vet a fényre. A rettentő despotát semmi sem állíthatja meg féktelen hatalomvágyában. A Róval és vérengző harcosaival vívott háború sebeket hagyott a galaxison: a Nihil túszul ejtette a Köztársaságot. Rengetegen meghaltak, a remény fényei kialudtak, a Köztársaság bátorsága és elszántsága pedig eddig sosem tapasztalt szakítópróbán esett át. A Jedi Rend eközben kitartott, és megingathatatlan gyertyalángként világít a mindent elborító sötétség közepette.

Ám meg kell oldaniuk az Erőből táplálkozó névtelenek rejtélyét, hiszen Ro szabadon engedte a teremtményeket a galaxisban, még a legelszántabb Jedik szívébe is rettegést plántálva. Eközben pedig hiába mentenek meg minél több életet, hiába szabadítanak fel egyre több világot a Nihil uralma alól, a feltartóztathatatlan enyészet azzal fenyeget, hogy mindent felfal.

Ebben a helyzetben kilenc bátor Jedin áll vagy bukik minden, akik Avar Kriss és Elzar Mann vezetésével veszedelmes utazásra vállalkoznak a névtelenek szülőbolygójára. Küldetésük, hogy végre megtalálják a válaszokat a szörnyetegeket és az Erőhöz fűződő kapcsolatukat övező kérdésekre. Emellett gátat kell vetniük az enyészetnek is, mielőtt helyrehozhatatlannak bizonyulnának a károk.

De még Marchion Róval is hátravan a végső összecsapás. Ro minden eddigi eredményét hajlandó feláldozni, hogy bebiztosítsa a Jedikkel szembeni győzelmét, és örök időkre a csillagok közé vésse a nevét. Nem kevesebb forog kockán, mint a világmindenség végzete – talán még maga az Erő is.

STAR WARS™

A JEDIK PRÓBÁJA

részlet

ELSŐ RÉSZ

A LEVEGŐ MEGDERMED. A FORGÓSZÉL KÖZELEG. MINDENKI RÉMÜLTEN MERED AZ ÉGRE.

KÖZJÁTÉK

– Gyerünk már, gyorsan, gyorsan! – kiáltotta Ryden Colman. – Indulnunk kell!

A csuklójára csatolt időjelzőre pillantott. Pótcselekvés volt csupán, hiszen jól tudta, mennyi az idő: egészen pontosan egy perccel több, mint amikor legutóbb ellenőrizte.

Ryden tisztában volt vele, hogy a szorongás a lehető legrosszabbat hozza ki belőle, ráadásul teljesen feleslegesen. Még ha le is késik a néhány órán belül induló hajót, újabb néhány óra, és indul a következő. Semmi oka nem volt arra, hogy kapkodjon. Vagy legalábbis nem igazán.

Irracionálisan viselkedett.

Kinézett az ablakon. A távolban fehér porfelhők emelkedtek az ég felé. Innen nézve füstnek tűntek – de csak tűntek. És messze voltak ugyan, ám bármikor megváltozhatott a széljárás.

Ismét a kronójára pillantott.

– Család! – kiáltotta el magát. – *Ideje* indulnunk!

Fia, Davet bukkant elő a szobájából: tizenhat éves, jó vágású kölyök volt, minden lehetőséget megragadott, hogy dacoljon apja keményen megszerzett tapasztalataival és utasításaival. Mögötte a kamaszok nélkülözhetetlen holmijaival teli, repulzoremelők segítségével lebegő, gigantikus bőröndöt

tolt a házidroid. A családi mindennapokhoz nélkülözhetetlen, sima modorú gépezetet – modell- és egységszáma alapján – mindannyian csak Sixbee-nek szólították.

– Készen állok, apa – mondta Davet. – Ahogy nézem, te is. Anya és Shanna még a cuccaikat sem hordták ki.

Csak részben volt igaza. Ryden feleségének csomagjait már bezsuppolták az utcán várakozó siklóba, de Calina még újra és újra ellenőrizte a kicsiny lakást, nem maradt-e ki bármi valóban fontos, amire a távollétük alatt szükségük lehet. Tizenegy éves lányuknak, Shannának azonban se híre, se hamva nem volt. Ryden máris látta, hogy csak szabályos háború árán lehet majd kirobbantani innen.

Még így is elérjük a következő transzportot – gondolta. – *De ahhoz maximum tíz percen belül el kell indulnunk innen.*

Davet Sixbee-vel együtt nekifeszült a hatalmas bőröndnek, hogy miután kierőltették a bejárati ajtón, a lifttel levigyék az utcára. Ryden rájuk hagyta a dolgot, és visszafordult az ablakhoz.

Összevonta a szemöldökét. Szokásos estarverai csúcsforgalom és zsúfoltság mindenütt: magánsiklók, nagyobb szállítójárművek, buszok, mind-mind tele utasokkal. Egyeseknek már csak a tetőkön vagy az ablakokból csüngve jutott hely, és az összes eszköz egy irányba tartott: a város peremén fekvő űrkikötő felé. Itt-ott sűrű, sötét füstoszlopok szálltak felfelé.

Balesetek – mondta magának Ryden. – *Ekkora dugóban elkerülhetetlen néhány koccanás.*

Szirénák távoli hangja ütötte meg a fülét. Az ablak letompította a vijjogást, de így is tisztán hallotta, méghozzá több különböző irányból.

Valamit észrevett az utca túloldalán. Kicsiny, rózsaszín tárgy hevert a kőburkolatú járdán. Az utca népe egyszerűen elsietett mellette: mindenki igyekezett a dolgára és nem vett róla tudomást, Ryden azonban felismerte a körvonalait a holohálózat egyik gyereksorozatából. Shanna még kisebb

korában megszállottan nézte a műsort (miképp Davet is, bár ő mai fejjel már letagadta volna).

Barko, a háziegér, vagy valami hasonló – gondolta Ryden. – *Shannának is volt ilyen játéka. Ki sem tette nélküle a lábát a házból.*

Megjelent előtte egy másik gyerek, kisfiú vagy kislány: ő is magával vitte a kis Barko babáját, amikor gondviselője vagy gondviselői kirángatták az otthonukból, miközben annyit mondtak neki, hogy *gyerünk már, gyorsan, gyorsan, irány az űrkikötő, nincs vesztegetni való időnk*, majd végigrohantak az utcán saját siklójuk vagy buszuk felé. Elképzelte, amint a gyerek véletlenül elejti a babát a nagy kavarodásban, majd – gyerekhez méltón – kiabálni kezd, hogy álljanak meg, hadd vegye fel, ám csak rángatják tovább. Még azt az öt másodpercet sem szánják a játék visszaszerzésére, pedig, ha ott lenne vele, talán kicsit vidámabb volna, nem félne annyira.

Nincs erre időnk! – mondta bizonyára a felnőtt, miközben a kicsi könnyekben tört ki. – *Sietnünk kell!*

Ryden elfordította tekintetét a játékról, és ismét a város látképét mustrálta. Otthonukból csodálatos kilátás nyílt, pedig távolról sem voltak gazdagok. A feleségével közösen üzemeltetett pékség bevételeiből alig tudták fizetni a számlákat, ám valahogy mégis sikerült szert tenniük egy emeleti lakásra, ahonnan belátták a fél várost és a távolban elnyúló tengert. A kristálytiszta habok között csak úgy hemzsegtek a város iparát és lakosságát fenntartó, különféle élőlények – így például a végtelen hínármezők. A lagymatagon himbálózó növények alapesetben kékeszöld színben pompáztak, a nap sugarai festett transzparacél ablaktáblaként sütöttek át telepeiken. Mostanra a hatalmas kötegek jelentős része szürkésfehérbe váltott, a szél pedig hamuszerű felhőket fújt tova róluk, mintha csak Ryden szeme láttára omlottak volna porrá.

A holohálózat adásaiban először csak valamiféle fertőzésként emlegették a jelenséget, ám miután a galaxis egyre több

és több bolygóján ütötte fel a fejét, már *a* fertőzés, *az* enyészet lett belőle. Konkrét veszély, amelyet mindenki egyformán ismert és rettegett.

A különös anyag felhői lassan, lustán sodródtak előre a kiszáradt hínármezők felől a város irányába. Ryden otthona irányába. A családja irányába.

Vajon mi történne, ha belélegeznéd? – tette fel magában a kérdést.

Elfordult az ablaktól és hangosan elkiáltotta magát.

– *Lejárt* az idő! – mondta. – *Muszáj* elindulnunk!

Két órával később a kis család négy tagja a siklóban ült – bár valójában, Sixbee-vel együtt öten, Shanna kis pikkelymalacával együtt hatan voltak. A kislány hallani sem akart róla, hogy hátrahagyja Florgot. Várták, mikor léphetnek be az űrkikötő területére, hogy aztán a következő hajóval elhagyhassák a bolygót. Szinte nem is számított, merre vezet majd az útjuk: bárhová, ahol nem söpör épp végig a tájon az enyészet.

A bizarr, fehér halál lassan haladt, de ettől még szemernyivel sem tűnt kevésbé félelmetesnek. Milliméterről milliméterre terjeszkedett minden irányban: az élőlényeket irtózatos, hamuszerű anyaggá változtatta, és nem sokkal utánuk még a sziklákat, valamint a földet is. Számtalan módon próbálták kisöpörni, energiamezőkkel lehatárolni a fertőzött területeket, de semmi sem vált be. Bizonyos – megerősítetlen, de rémületes – jelentések szerint még olyan is előfordult, hogy az érintett zónák fölé berepülő hajók rendszere egyik pillanatról a másikra meghibásodott, a szerves utasok pedig megfertőződtek.

És most az Estarverát is elérte az enyészet. Lassan haladt, de egy pillanatra sem állt meg. Mindenféle előjel nélkül bukkantak fel az újabb és újabb fertőzött gócok, először kis területen, majd növekedésnek indultak. *Mindig* növekedésnek indultak.

Akinek módjában állt, menekült a bolygóról.

– Már majdnem odaértünk, Ry – szólalt meg a felesége, és megnyugtatásképp a férje karjára helyezte kezét. Ryden Calinára nézett. Több mint húsz éve együtt voltak már. Magabiztosan biccentett, mire a nő ismét az irányítókarok után nyúlt, és inkább az útra összpontosított. Idefelé jövet máris tanúi voltak néhány balesetnek. Más sem hiányzott, mint hogy tovább késlekedjenek.

Ryden a sikló hátsó fertályára pillantott. Davet fejhallgatóval zenét hallgatott, közben a kint kibontakozó, feszült jeleneteket figyelte. Shanna Florggal játszott: mindenáron megpróbálta rávenni a kis teremtményt, hogy zömök szárnyain legalább néhány centiméternyire a levegőbe emelkedjen. A család éltes korú droidja összecsomagolta magát a gyerekek lábánál, és csökkentett üzemmódba váltott, hogy kímélje egyre megbízhatatlanabb energiacelláját.

– Nem biztos, hogy Sixbee-t magunkkal vihetjük. Ugye tudod? – kérdezte halkan Calinától Ryden. – Még Florgot sem feltétlenül. A hálózat híreiben hallottam, hogy fontossági sorrendet állítanak fel az utasok között. És szó sem lehet plusz rakományról. Semmilyenről. Örülhetünk, ha a táskáink felférnek majd.

Calina nem válaszolt, de állkapcsa röviden megfeszült, vagyis hallotta és fel is fogta az elhangzottakat. *Igen, tudom, de egyáltalán nincs ínyemre* – nagyjából ennyit jelentett a reakciója.

Rydenen végigsöpört a bűntudat érzése. Elsősorban miatta távoztak ily sietősen az Estarveráról – legalábbis idáig. Calina mindenekelőtt a holnapi kenyérrel, illetve a jövő évi kenyérrel törődött, pontosabban azzal, hogy módjukban álljon elkészíteni. Ryden eközben alaposan utánajárt az enyészetről szóló beszámolóknak a galaxis minden szegletéből, és miután az ő világukon is felbukkant, egyből megszervezte a távozásukat.

Szerencsére elegendő megtakarítással rendelkeztek ahhoz, hogy megvásárolják a négy jegyet, és még maradjon is a mindennapi megélhetésre, amennyiben nem térhetnek vissza az Estarverára egy ideig. Vagy – és ezzel a lehetőséggel még magában is csak vonakodva számolt – esetleg soha. Úticéljuk a Felucia volt, Calina bátyjának otthona: nem ígérkezett éppen a létező legkényelmesebb felállásnak, de egy időre megteszi majd, és…

Hatalmas robaj hallatszott az űrkikötő irányából: mint amikor a hullámok kicsapnak a partra, csak még annál is mélyebb. És…

– Miért rázkódunk? – kérdezte Shanna a hátsó ülésről. Hangjába leginkább kíváncsiság vegyült.

Ryden és Calina tekintete összevillant.

Földrengés? – hangzott a kimondatlan kérdés.

Ryden hátranézett. Mögöttük további siklók tengere, mindenki lázasan igyekezett maga mögött hagyni a bolygót. Előttük és oldalra… nos, szintén nem tűnt jobbnak a helyzet. A régi város szűk utcáit semmiképpen sem ekkora forgalomra méretezték.

A morajlás egyre hangosabbá vált, majd meghajló fém nyikorgása vegyült bele, végül valami hatalmas robajjal összeomlott. A zaj utána sem ült el.

– Odanézz! – rebegte Calina valószínűtlenül elhaló hangon.

A sikló szélvédőjén át egyenesen az űrkikötő széles kupolája tárult eléjük. A csodaszép, ezüstös görbületű építmény láttán Ryden mindig röppályákra, bolygókra és repülésre gondolt. Mióta egymásra találtak Calinával, nem hagyta el az Estarverát, ám mindig is csodálta az építményt.

Ami azonban most… megváltozott. A kerek épület kétoldalt felfelé irányuló pereme meghajlott egymás felé, mintha csak két szerelmes próbálta volna meg összekulcsolni a kezét, a közöttük tátongó nyitott tér fölött. Nehéz volt értelmezni

a látottakat: egyszerre történt minden sebesen és vontatottan… aztán hirtelen nagyon felgyorsultak az események.

Az űrkikötő – már legalábbis, amit az odafelé vezető úton magasodó épületek takarásában láttak belőle – összeomlott. Döbbenetes sebességgel zuhant magába, helyén pedig szürkésfehér felhő szállt az ég felé. Ryden azonnal felismerte.

Alig két órával korábban ugyanezt látta az otthona ablakából, amint a város felé lebeg.

Az az átokverte enyészet!

– Kiszállás! – mondta éles hangon, szigorúbban, mint szerette volna. – Mindenki! Most azonnal! Kifelé a siklóból!

– Ryden, de mégis hogyan…

Calina felé fordult és igyekezett őt megnyugtatni a tekintetével. Húsz év megbízható döntései álltak e pillantás mögött: általában helyesen mérte fel a dolgokat.

– Calina, most! Mindannyian. Hagyjatok itt mindent!

Sixbee a beszélgetés hallatán felébredt szunnyadó állapotából. Felvillant égszínkék szeme.

– Esetleg segíthetek valamiben? – kérdezte a gépezet.

– Segítsd ki a gyerekeket a siklóból! – mondta Ryden, és felemelte saját ajtaját.

Közben kezdett eluralkodni a pánik, nem pusztán rajtuk, hanem nagyjából mindenkin, aki csapdába esett a néhai Külvilági Transzportterminál felé vezető szűk úton. Ryden szinte látta maga előtt az eseményeket. Pontosan tisztában volt a történtekkel. Az űrkikötőben felbukkant a fertőzés, de nemcsak a felszínen, hanem a hatalmas építmény alatt: felzabálta annak alapjait, amíg az egyszerűen… összeomlott, és nem maradt más utána, csak a szürkésfehér, hamuszerű halál tátongó verme.

Ryden mérlegelte a helyzetet. A gyerekek kiszálltak a siklóból, és számos másik családdal, járókelővel, droiddal, illetve állattal együtt az utcán várakoztak. Lassan mindenki felfogta, mi történt, és egymás után eredtek futásnak. Valaki beleütkö-

zött Davetbe, mire a fiú megtántorodott. Ryden előrelépett, és karjánál fogva megtartotta.

– Jól vagy? – kérdezte.

Fia bólintott. Ryden emberemlékezet óta nem látta már ennyire kicsinek.

– Vigyáznod kell a húgodra! – mondta Ryden. – Futnotok kell, arra, most azonnal. Anyáddal a nyomotokban leszünk.

Davet Shannára nézett, és megragadta a kezét. A kislány másik kezében a pikkelymalacot tartotta hordozótáskájában, és amennyiben Davet gyereknek tűnt ebben a pillanatban, nos, Ryden lánya leginkább csecsemőnek látszott. Nekiiramodtak az üresen hagyott siklók között, utat vágva a menedék után kajtató többi utazó áradatában.

Sixbee szintén kiszállt a siklóból, és várta az instrukciókat. Ryden megveregette a droid viseltes fejét, és a gyerekek után mutatott.

– Menj velük! – harsogta túl az egyre hangosabb alapzajt. – Vigyázz rájuk!

A droid lágy csipogással nyugtázta az utasítást, majd szintén nekiiramodott.

Ryden a sikló felé fordult és átfutott a vezetői oldalra, a várakozó Calinához. A nő még mindig a járműben ült és várt. Szemében nem tükröződött nyugtalanság.

– Indulnod kellene – szólalt meg.

– Felejtsd el! – közölte Ryden.

Lehajolt, átkarolta felesége derekát, és kiemelte a siklóból. Alaposan begyakorolta már a finom mozdulatot – minden este ő helyezte át lebegőszékéből közös ágyukba. Átemelte Calinát a vállán, majd futásnak eredt, a lehető leggyorsabb léptekkel. Hátába máris éles fájdalom hasított, de nem vett róla tudomást. Háta mögül továbbra is tompa morajlást, sikolyokat, hirtelen zajokat és szélzúgást hallott.

Az egész város alatt ott lehet? – gondolta magában.

Nem tudott gyorsabban futni. Nem tudott sokkal messzebbre jutni. De a végsőkig kitartott.

Aztán a földre zuhant Calinával együtt. Felesége feltartott karjával védte a fejét, miközben elgurult. Hátuk mögött még hangosabbá vált és még közelebbről hallatszott a morajlás, majd csupán a lárma és a félelem maradt. Ryden Calina mellé kúszott, megfogta a kezét, majd lehunyta a szemét, és várta a végét. Mindketten várták a végét.

És el is jött a vég.

Csak éppen nem úgy, ahogy számítottak rá.

A dübörgés elhalványult, és szürke csendfelhőt hagyott maga után, amit néha bizarr zajok törtek meg: eltört csövekből feltörő víz, szikrázó vezetékek, sérültek kiáltásainak zajai.

Ryden kinyitotta a szemét, és Calinára nézett. Felesége életben és biztonságban volt. Aztán mindketten az egykori Terminálkerület maradványai felé pillantottak.

Semmi sem maradt meg az épületekből, az űrkikötőből vagy az összeomló romok által maguk alá temetett emberekből, járművekből. Helyükön mély, átláthatatlan gödör, amelynek pereme mindössze alig két méternyire tátongott Ryden bal lábától.

Belenézett a mélység torkába, és egyből látta, hogy a gödör pereme hamuszínszürke. Halott, romos, üres.

Fertőzött.

– Ryden – szólalt meg Calina élettelen hangon. Mintha maga az enyészet hangja lett volna. – Most hová megyünk?

ELSŐ FEJEZET

A JEDI TEMPLOM

Bree lement a sötétbe. Nem lett volna szabad ezt tennie. Számtalanszor megmondták már neki.

Elvégre mindössze kilencéves volt, a Jedi Rend tagja, a Jedik nagy coruscanti templomában tanuló legfiatalabb – találóan ifjoncoknak nevezett – csapat egyik idősebb tagja.

Újabb lépést tett lefelé, majd megtorpant és hátrasandított. Háta mögött halványan fénylő boltív jelölte a Templom központi szintjeire visszavezető ösvényt. Meg akart fordulni, hogy visszatérjen a barátaihoz, a tanulmányaihoz, a naphoz, a fényhez.

De dolga volt. Nagy levegőt vett, ismét a lépcsősorra szegezte tekintetét, és folytatta útját.

A lépcsősor régi volt. Ezt persze a Jedi Templom többi részéről is ugyanígy el lehetett mondani, de azokon nem látszottak az évszázadok: a karbantartó droidok mindig, mindent fényesre és tisztára suvickoltak. Ezeket a lépcsőket azonban nem. A szélük málladozott, mindent por és kosz borított, itt-ott még halott kis bogarakat is látott. Barátjával, Tokóval ellentétben Bree-nek nem volt különösebb baja a bogarakkal: legyenek kicsik vagy nagyok, valahol minden élőlényben rejlik valami közös.

A falon függő fénygömbök bevilágították az egyre lejjebb, lejjebb és lejjebb ereszkedő lépcsősort. A Jediknek többnyire nem volt szükségük külön fényforrásokra az ilyesmihez – hozták magukkal a fényeket –, a gömböket azután helyezték el itt, hogy nyilvánvalóvá vált: a korábbiaknál rendszeresebben kell majd használni ezt az útvonalat.

Vajon tényleg melegebb lenne? – töprengett Bree.

Megérintette a falat. Igen. Nem pusztán a képzelete játszott vele. Persze, nem volt forró a szikla, nem égetett: inkább a Templom valamelyik felső teraszának, napsütötte járóköveinek melegségére emlékeztetett. Idelent azonban nem sütött a nap.

Bree grimaszolva elhúzta a kezét.

Egyre gyorsabban folytatta útját lefelé, és alig várta, hogy feladata végére járjon.

Nem engem kellett volna ideküldeniük – gondolta – *Mindannyian sokkal erősebbek és idősebbek nálam. Én még csak gyerek vagyok. Máshogy is megoldhatták volna.*

De igazából nem létezett más megoldás. Bree valóban még csak gyerek volt, de volt szeme és füle. A felnőtt Jediket elszólították a Rendet egymás után, sorozatban sújtó iszonyatos válságok. A Jedi-lovagok…

…meghaltak – gondolta Bree. – *Meghaltak. Megölték és felfalták őket a szörnyetegek. A névtelenek.*

Nem volt ez éppen kellemes gondolat itt, mélyen a Templom alatt, miközben aláereszkedett a rohamosan szűkülő lépcsősoron. Mintha körbezárták volna a falak, ráadásul az állaguk is megváltozott: mintha megolvadt, majd ismét megszilárdult volna a durván megmunkált kövek helyét átvevő sziklafelszín. Mintha valami *baja* esett volna.

Bree fontos üzenettel indult, és személyesen kellett átadnia. Idelent nem működtek a kommunikációs eszközök, így nem lehetett csak úgy egyszerűen felszólni a felszínre. A droidok túl lassúnak bizonyultak, és eleve csak erősen korlátozott számban álltak a Jedik rendelkezésére – a meg-

lévőknek pedig szintén fontos feladataik adódtak. Vagyis kit küldtek le ide? Azokat a Jediket, akik még semmi másra nem alkalmasak: az ifjoncokat.

Bree nem félt. Bátor volt. A Rend megtanította, hogyan kell bátornak lenni. De úgy vélte, azért így sem árt, ha siet. Úgy vélte, azért így sem árt, ha akár egyenesen *rohan*.

Az ifjú Jedi leviharzott a lépcsősoron, kettesével szedte a fokokat, és egyre biztosabban érezte, hogy valami a nyomába szegődött. Éles fogaival épp ugyanazokban a pillanatokban kap utána, amikor talpa a kövezethez ér. Ha leér, csakis magára számíthat – a szörny pedig minden bizonnyal elébe kerül majd. Odalent nincs más, csak a néhai Jediket ábrázoló, krétafehér kőszobrok, a rém pedig elkapja, aztán…

Bree lába keményen csattant a földön, a legalsó lépcsőfok után. Megbotlott, elesett és végigbucskázott a talajon. Tenyerének és térdének bőre azonnal égni kezdett.

– Aúú! – kiáltott fel panaszosan.

Elterült a koszos kövezeten, ami idelent nem langyos, hanem minden mérce szerint meleg volt. Egyenletesen beszívta, majd kifújta a levegőt, ahogy a tanult technikákkal igyekezett elnyomni a fájdalmat, az ijedtséget és a félelmet. Rálelt az Erőre: mindig is barátként gondolt rá, akinek segítségével lenyűgöző dolgokat vihet véghez, amennyiben a megfelelő módon kéri. Itt és most nem igazán hitte, hogy képes lesz összpontosítani és bármire is rávenni az Erőt, de már maga a gondolat is segített, és kissé jobban érezte magát.

Jedi vagy! – gondolta. – *Kelj fel, kislány!*

Felállt és folytatta útját a folyosón. Mire a végéhez ért, szinte rohant. Innen nagyobb helyiség nyílt, falait az alagutat alkotó nyers sziklából faragták ki. A kő mintha ragyogott vagy derengett volna.

Az Erő is jelen volt idelent, Bree legalábbis határozottan érezte. Továbbra is barátjának tartotta, ám most olyan barátnak, aki mindig rossz ötletekkel áll elő, hogy aztán megpró-

báljon rávenni mindenféle kétes kalandra, hogy bajba kerülj miatta. Nem volt ínyére a dolog.

A helyiség végéből újabb ajtó nyílt, magas és széles, rozsdás fémből: súlyos, mintha csak egy űrhajó panelje lenne. Megérkezett úticéljához: az elmondottak alapján pontosan erre számított.

Azon az ajtón túl végre mások is ott lesznek. Bree-be belehasított, mennyire egyedül érezte magát a hosszú, lassú lefelé vezető úton. Utálta ezt az egészet, noha számtalanszor igyekeztek a fejébe verni, hogy semmit sem szabad utálnia.

Az ajtó mögötti terem kellően méretesnek bizonyult. Többnyire üres volt, leszámítva a Jediket, méghozzá sok Jedit. A legtöbben körben ültek a padlón, lehunyt szemmel, láthatóan mély összpontosításba merülve.

Mintha zümmögés vette volna körül őket, de valójában nem igazi hang volt, inkább csak érezni lehetett. Bree arra gondolt: minden bizonnyal a barátja zümmög.

Nem látta, mi helyezkedik el a kör közepén, de tudta. Figyelmeztették rá. Az összes ifjonc erről beszélt, noha egyikük sem látta még. Csak enyészetként emlegették, és szintén szörny volt: legalább olyan veszélyes, mint a névtelenek, de még ijesztőbb.

Nem minden Jedi ült le meditálni a körbe. Egyesek behúzódtak a fal mellé, netán elnyúltak a földön és elaludtak, fejük alá fehér és arany templomi köpenyüket húzva párna helyett. Bree-t kissé elszomorította, milyen koszossá és viseltessé váltak idelent a köpenyek. Odafent mindig, minden tiszta volt és takaros.

Végignézett magán. Igazság szerint az ő köpenye sem volt sokkal jobb állapotban. Sőt, ami azt illeti, esése után talán még az itteniekénél is koszosabb lett.

A pihenő Jedik közül némelyek tárolóládákon foglaltak helyet és tápanyagrudakat ettek, vizet ittak, miközben halkan eszmét cseréltek egymás között. Bree nem tudta a nevüket.

Miután a Tanács életbe léptette az őrzésvédelmi protokollokat, és mindenkit visszarendelt a Templomba a Külső Gyűrű Jedi-helyőrségeiből, egyszerűen túl sokan voltak ahhoz, hogy képes legyen valamennyit megjegyezni. Odament a hosszú, barna hajú, halvány bőrű embernőhöz és a csodálatos, kék lekkus twi'lekhez. A nő ránézett.

– Ifjonc – mondta törődött, de ezzel együtt sem barátságtalan hangon –, semmi keresnivalód itt. Ez a hely veszélyes.

– Ideküldtek – mondta Bree. – Leküldtek ide… odafentről.

Megfordult és visszamutatott arra, amerről érkezett. Máris ostobának érezte magát.

– Értem – felelte a twi'lek. – Üzenetet hoztál a felszíni világból a hozzánk hasonló mélységlakóknak, ifjonc?

– Kérlek, Stalwick, hát nem látod, hogy szegény lány nincs tréfálkozós hangulatban? – mondta a Jedi-hölgy.

– Bocsáss meg, Byre mester – mondta a másik Jedi. – Csak, izé, megpróbáltam kicsit oldani a lenti hangulatot.

Vagy úgy – mondta magának Bree. – *Tehát viccelt!*

– Yoda mesterért küldtek – szólalt meg aztán. – Valamit látnia kell.

Kissé megkeményedtek a twi'lek arcvonásai. Azért még nem vonta össze a szemöldökét, inkább Bree tanítói néztek így, mielőtt bemutattak valami különösen bonyolult műveletet az Erővel. Amolyan *akkor-most-nekigyürkőzünk* arckifejezés volt.

A két Jedi tekintete összevillant, majd felegyenesedtek, és mindketten megérintették egy-egy másik pihenő társuk vállát. Az újabb két Jedi is bólintott. Fáradtnak tűntek, méghozzá nem kicsit.

– Szükség van odafent Yodára – mondta Byre mester. – Ki kell húznunk.

Egyik Jedi sem válaszolt, csak nyugtázták a helyzetet, majd mind a négyen meditáló társaik felé indultak, leültek

közéjük, lehunyták a szemüket, Bree pedig egyből hangosabbnak érzékelte az Erő zümmögését.

Ám nem ért véget ezzel a dolog. Amikor a Jedik arrébb húzódtak, hogy helyet csináljanak az újonnan érkezetteknek, a kör kissé kitágult, Bree pedig végre megpillantotta, amit eddig nem láthatott.

Bár igyekezett uralkodni magán, önkéntelenül is levegő után kapott. Noha kiképzése során tanítói mindent megtettek, hogy megtanítsák, hogyan nyomhatja el a félelmét, Bree akkor is még csak kilencéves volt. Így amikor meglátta tőle nem egészen öt méternyire a halált, amitől csupán néhány, láthatóan minden erejét megfeszítő Jedi választotta el, nos, igen: félt.

Ez az enyészet – gondolta. – *Itt van az enyészet. Pont itt, a Templom alatt!*

Szürkésfehér foltot látott: rothadt volt, poros és halott. Egy virág, egy pillangó vagy bármilyen élőlény, netán egy barát tökéletes ellentéte.

Azt tartották, semmi sem vethet gátat neki: egyszerűen csak evett és evett és evett, mindennel végzett, magához hasonlatossá változtatta, amihez csak hozzáért. Most pedig itt volt, mindössze egy lépcsősor választotta el a Bree által ismert világtól és élőlényektől, mindentől, amit csak szeretett. A Jedik ugyan féken tartották, de mindannyian rendkívül fáradtnak tűntek.

Vajon meddig tudják visszatartani? Örökké biztosan nem.

Hiszen úgy gondolták, az enyészetnek semmi sem vethet gátat.

Bree szeme megtelt könnyel. Ez egyszerűen túl sok volt, túlságosan sok.

Az egyik, eddig pihenő Jedi a kör felé indult, egyenesen egy alacsony alak felé. Az illető kisebb volt a többieknél, halványzöld bőrrel, néhány tincs ősz hajtól eltekintve kopasz fejjel, nagy, hegyes füllel. Bree természetesen tudta, ki

ő – elvégre az összes Jedi tudta. Yoda volt az. A Rend ifjoncaihoz hasonlóan Bree is számtalan fontos leckét tanult meg az ősöreg nagymestertől. Sok száz évének köszönhetően Yoda a Rend gondozásába adott összes gyerekre szakított időt.

Lehunyt szemmel ült és mosolygott, ábrázata szinte ragyogott. Majd a másik Jedi lágyan megérintette a vállát, mire mosolya elhalványult, mint az elfújt gyertya lángjának füstje. A másik Jedi segítségével lassan lábra állt, a körben ülő többi mesteren és lovagon pedig moraj futott végig. Testük megrándult, és mintha egyszerre nagyobb erőfeszítést igényelt volna, hogy egy helyben üljenek.

Bree azonnal megértette, mi történt.

Négyükre volt szükség ahhoz, hogy átvegyék Yoda helyét.

Yoda alig láthatóan megrázta a fejét, mintha csak kitisztítaná a gondolatait, miután felébredt. Bree-re nézett és komótos léptekkel, bicegve megindult felé, egyik lábára helyezve a testsúlyát. A kislány nem akart közelebb menni az enyészethez, de megindult Yodával szemben, így amikor az agg mester megbotlott, épp el tudta kapni.

Yodának szinte nem volt súlya. Vagy legfeljebb annyi, mint egy csecsemőnek.

Bree megtartotta az agg mestert. Yoda rámosolygott.

– Köszönöm, Bree – mondta.

Körbenézett a barlangban, majd tekintete megállapodott egy rövid, girbegurba fadarabon, amely egyik oldalán meghajlott, szinte fogantyút képezve. Yoda felemelte egyik kicsiny, zöld kezét, a bot pedig átszelte a termet, és kinyújtott tenyerében landolt. Megtámasztotta a földön, és előrehajolva rátámaszkodott a fára.

– Egy régi sérülés miatt van – szólalt meg. – A megerőltetés nem tesz jót neki. De ne aggódj, hamarosan jobban leszek.

Bree nem igazán tudta eldönteni, hogy Yoda neki beszél vagy saját magának.

Nagyon öregnek néz ki – gondolta, és hirtelen elszomorodott. – *Tudom, hogy öreg, de* sosem *látszott rajta ennyire.*

– Téged küldtek értem? – kérdezte Yoda. Nagy, sötét szemével Bree-t mustrálta. – Nem mondta a Tanács, mi végre? Hosszú út vezet lefelé, és fontos munkát végzek idelent.

– Bocsáss meg, Yoda nagymester – mondta Bree. – Nem árultak el nekem túl sokat. Csak annyit, hogy hamarosan megkezdődik a Kilencek kiválasztása, és amennyiben itt tudnak nélkülözni, úgy vélik…

Yoda szeme kikerekedett. Mély torokhangot hallatott, majd megindult a barlang kijárata felé. Botja minden lépésnél hangosan kopogott a kövezeten.

– Igen, valóban ott kell lennem – mondta közben. – Kövess, ifjú Bree! Ez a hely nem ifjoncoknak való.

Bree messzemenően egyetértett vele.

Az Erő éneke rémisztően csengett, Avar Kriss pedig nem tudott elaludni. Kis lakókamrájában ült a Jedi Templom mélyén, a sima kőfalnak vetette hátát, és a mellkasához húzta meztelen lábát.

Mellette Elzar Mann békésen aludt az ágyban, mellkasa lágyan, egyenletesen mozgott fel-le. Avar hallgatta, ahogy lélegzik, és közben a Dalt is figyelte, miközben végiggondolta, mit hall. Zeneként szólította meg az Erő, így megtanulta a Dalt információforrásként értelmezni, ugyanakkor tudta: mindez néha félrevezető is lehet. Az Erő mindenben ott rejlett, dallamai éppúgy ott zengtek a legapróbb rovarban, akárcsak a legösszetettebb struktúrákban, mint a galaxis maga. Avar több mint három évtizeden át tanult a Jedi Templomban, és ennyi idő alatt megtanulta megfelelően bekalibrálni érzékszerveit, hogy megértse, mit hall, és az pontosan mit akar közölni vele. Legtöbbször működött is a dolog, néha viszont nyakig belemerült az áradatba, és szinte ő maga is teljesen elveszett

benne. Ilyenkor nehéznek bizonyult visszanyernie az áhított irányítást.

Persze, egyik Erő-használó Jedi sem volt ezzel másképp. Mindannyian a maguk módján tapasztalták meg az Erőt, de annak hatalma, mélysége, végtelensége, fenségessége… nos, az bizony egyiküknél sem különbözött.

Mégis, mit hallok? – gondolta Avar. – *A végzet hangjai szövik át a Dalt… netán egy másik Jedi lenne az a Templomban? Ébren elnyomhatjuk a félelmeinket, de alvás közben… Az álmaink fölött nem uralkodunk. Habár lehet, hogy Elzar nem értene egyet ezzel.*

Elzar békés ábrázattal aludt az Avar lakrészébe beszűrődő halovány fényben. Az utóbbi időben minden éjszakát együtt töltöttek, amikor csak módjuk nyílt rá. Kimondatlan egyezségük értelmében a Rend által rájuk rótt kötelezettségek mindent felülírtak, így rengeteg feladatuk és küldetésük mellett, csupán ritkán töltöttek ugyanazon a helyen hosszabb időt. Ezért aztán minél jobban ki akarták használni az Erő adta közös pillanatokat.

Hajnalodott. Avar szinte érezte a levegőben, így nagyot sóhajtott. Akkor ma éjjel már nem lesz ebből alvás. Adattáblája lágyan megcsippant az ágyhoz közeli kicsi, egyszerű éjjeliszekrényen. Az eszközért nyúlt. Bejövő üzenet villant fel a kijelzőn, méghozzá a lehető legfontosabb besorolással. Elolvasta és egész testében megdermedt.

– Mi az? – kérdezte halkan Elzar. Hangja még érdes volt az alvás nyomán.

– Bocsánat – mondta Avar –, nem akartalak felébreszteni.

– Nem te ébresztettél – mondta Elzar. Avar felé fordult, majd felkönyökölt és finoman megvakarta sötét szakálla szélét. – Hanem az üzeneted, bármi is álljon benne. Mintha a lelked hirtelen elmerült volna a jeges vízben.

Avar felsóhajtott. A kettejük közötti kapocs párját ritkította: egyszerre volt barátság, szerelem és vonzalom, amit ráadásul felerősített és még jobban megalapozott jártasságuk az

Erőben. Ettől még persze, nem tudtak olvasni a másik gondolataiban, a dolognak nem volt köze a telepátiához – sokkal inkább a Jedikre általánosan is jellemző, mások rezdülései iránti fokozott érzékenység működött még hatékonyabban közöttük. Ha egyikük érzett valamit, hát mindketten érezték. És e kötelék csak még inkább megerősödött, amióta végül engedtek a kísértésnek, és… egyszerűen csak hagyták, hogy ténylegesen is azok legyenek egymásnak, akik.

Avar Kriss szerette Elzar Mannt, Elzar pedig viszontszerette – mindez rendkívül egyszerű helyzet volt, mégis végtelenül bonyolult.

– Üzenetet kaptam a Jedi Tanácstól – mondta Avar, és felemelte az adattáblát. – Arra kérnek, vegyek részt egy küldetésben. A cél, hogy reagáljunk mind az enyészet, mind a névtelenek által okozott fenyegetésre… de nem megbízatás. Kérés. Ha nemet mondok, mennek tovább a következő Jedihez.

Elzar biccentett.

– Azért intézik így, mert akkor mindenki úgy érezheti, hogy van választása és nemet is mondhat – felelte. – A lehető legkisebb nyomást helyezik a Jedikre. Tényleg ennyire… *rossz* lenne maga a küldetés?

Avar ismét lenézett az adattáblára, és elolvasta az üzenetet. A küldetés leírása nem volt éppen részletes, ám még az itt szereplő kevés körülmény alapján is…

– Nem… nem vagyok biztos benne, hogy túlélhető – mondta. – Miképp a Tanács sem. És ezt egyértelművé is tették. Pontosan tisztában vannak vele, mire kérnek.

Elzar előrenyúlt, és Avar füle mögé simította egyik szőke hajtincsét. Egy pillanatra otthagyta kezét a nő arcán, majd átnyúlt fölötte az éjjeliszekrény irányába. Tegnap ő is dolgozott, mielőtt nyugovóra tértek volna: valamilyen ezoterikus, szinte elfeledett Erő-technika után nyomozott. Saját adattáblája felemelkedett az éjjeliszekrényről, és lágyan a kinyújtott kezébe siklott.

Egyetlen szó nélkül bekapcsolta a szerkezetet. Némi habozás után Avarra nézett, ő pedig már azelőtt is pontosan tudta, mit fog majd mondani, hogy megszólalt volna.

– Én nem kaptam semmit.

Elzar az ágyra helyezte az adattáblát, és a kijelzőre tette a kezét. Szája sarka felfelé görbült. *Lám, valójában milyen kevés befolyásunk is van a saját sorsunkra! Semmi sem biztos ezen a világon – leszámítva persze a tényt, hogy semmi sem biztos ezen a világon.*

A két Jedi egymást nézte. Hát elérkezett a próbatétel, amiről mindketten tudták, hogy előbb-utóbb mindenképpen szembesülnek vele. Csak éppen sokkal hamarabb, mint számítottak rá, és sokkal véglegesebben. Ismét el kell válniuk, és Avar tudta: ezúttal lehet, hogy utoljára.

– Menned kell – mondta Elzar.

– De még nem most – válaszolta.

Odakint felvirradt, a nap felemelkedett a látóhatáron, és lágy derengésbe burkolta a hálófülkét. Avar most már tisztán látta Elzar vonásait. Akár Jedi, akár nem, a férfi nem akarta, hogy elmenjen, nem akarta, hogy igent mondjon a felkérésre. Nem akarta elveszíteni mindazt, amit – minden esély ellenére – kettejüknek sikerült meglelniük.

Miként Avar sem. Akár Jedi, akár nem.

Újabb csippanás hallatszott, ezúttal Elzar adattáblája jelzett. Lepillantott rá.

– Lehet, hogy valaki nemet mondott nekik – szólalt meg. – Vagy ki tudja, akár az is elképzelhető, hogy sorban küldik ki a felkéréseket.

– Számít ez valamit? – kérdezte Avar.

– A világon semmit – válaszolta Elzar.

Egyetlen szó nélkül aktiválták az adattábláikat, és visszaigazolták a Tanács felkérését. Másodperceken belül megérkezett az újabb üzenet, ezúttal már a teljes eligazítással, a kül-

detés helyével és időbeli ütemezésével. Mindössze egy órájuk maradt.

– Nincs sok idő – mondta Elzar. – Készülődnünk kell.

– De még nem most – ismételte meg az előbbit Avar, és a férfi felé nyúlt.

Elzar Mann nagy levegőt vett. A levegő a padló minden négyzetcentiméterét beborító dús földtől, sarjadó növényektől, virágoktól illatozott: csupán a terem egész területén kialakított, kanyargós hurkokban haladó kis ösvények maradtak szabadon. A fák ágai egyenesen a nagy belmagasságú mennyezetig nyújtózkodtak, rajtuk és a fal mentén lévő alkóvokban szerteszét, ide-oda csüngő indák.

Magát a plafont egyetlen hatalmas, mesterséges időjárási rendszer alkotta, amit úgy programoztak, hogy teljes éjszaka-nappal ciklust biztosítson a növényeknek. Az átfogó beltéri környezetrendszer még esőt is tudott produkálni, méghozzá épp a növények számára leghasznosabb, egyenletes sűrűségű, finom fürdőt.

A Jedi Templomban létrehozott hatalmas belső kert igazi titkos menedékhelyként szolgált a Coruscant végtelen felhőkarcolóinak sűrűjében: egy csipetnyi természetes világ az azt erővel visszautasító bolygón. Rendszerint csak az Ezer Szökőkút Termeként emlegették, mivel számtalan különböző méretű szökőkút szüntelen bugyborgása emlékeztette Elzart, vajon mit hallhat Avar, amikor kinyúl az Erőért. Egyszer egyébként ő is hallotta, amikor első ízben adták át magukat az együttlétnek. Azóta pedig valójában nem is hagyta el Avar éneke.

A terem összes ösvénye a középen lévő méretes, nyílt térre vezetett. A Templom karbantartódroidjai minden reggel bonyolult mintákba rendezték az itteni kavicsokat: a Jedik sétái napközben összezilálták a cikornyás íveket és spirálokat, ami

jól jelképezte a Rend káoszba süllyedését, de aztán a következő hajnalra megint minden visszaállt a régi rendbe.

Elzar nem irigyelte a következő esti váltás droidjait. A kavicsok mintázatát nagyjából kéttucatnyi Jedi léptei torzították el és zavarták össze. Mindnyájan a Jedi Tanács kérésére találkoztak itt: ugyanaz az üzenet fogadta őket reggel, így pontosan tudták, miért gyűltek össze. Az enyészet, a névtelenek, vagy mindkettő miatt. A Jedik vége miatt. Vagy a világvége miatt.

A Jedi Tanács nyolc tagja tette tiszteletét a teremben, és egy kisebb emelvény körül tömörültek össze a tér közepén. Az emelvényen két tárgy hevert. Az egyik egy fémrúd volt, nagyjából félméteres, egyik végéhez díszesen megmunkált korongot forrasztottak, közepében szép nagy drágakővel. A másik valamiféle fémes érc méretes darabja, kristályos állagával úgy tükrözte vissza a fényt, hogy Elzarnak egyből kedve támadt alaposabban is szemügyre venni.

A nyolc tanácstag jelenleg a teljes grémiumot jelentette. Szebb időkben többen lettek volna, hiszen a Tanács alapból tizenkét tagú volt. Négy szék azonban jelenleg üresen tátongott, hiszen az ezeket elfoglaló három mester és egy nagymester meghalt. Évszázadok óta nem érte egyszerre ennyi veszteség a Jedi Rendet.

Adampo mesterre ráomlott egy épület, amikor az Inad Komesh nevű holdon irányította az evakuálást, Ada-Li Carro mestert és Pra-Tre Veter nagymestert pedig a névtelenek gyilkolták meg: a könyörtelen fenevadak mintha célirányosan úgy fejlődtek volna ki az idők során, hogy ellensúlyozzák a Jedik összes képességét.

Az utolsó üres szék pedig Stellan Giosé volt, aki más halált halt.

Mindössze… néhány hónapig volt az övé az a szék? – gondolta Elzar. – *Egészen, amíg a Nihil meg nem gyilkolta őt is, mint oly sokakat még.*

Elzar néhány másodpercig engedte, hogy gondolatai elkalandozzanak Stellan felé. Felidézte barátja jóságát, erejét… majd félretolta a múltat, és visszatért a pillanatba.

Avarra nézett. A nő épp olyan erősen érezte Stellan hiányát, mint ő. Egykoron semmi más nem létezett, csak ők, a Három Parázs. A megtörhetetlen trió, akiket aztán mégis megtörtek.

Avar egyik aranyló hajtincse valahogy egérutat nyert fejéke alól. Elzartól kapta ahelyett, amit elveszített az ellenséges vonalak mögött, a Zárt Zónában rekedt. A férfi legszívesebben visszaigazította volna a helyére, de megálljt parancsolt magának. Különösebben persze nem érdekelte mások véleménye, és jól tudta, hogy Avart sem – de mindennek megvan a maga megfelelő helye és ideje.

Végignézett a teremben összegyűlt Jediken. Mindenki világos fehér-arany templomi köpenyét viselte. Elzar mindannyiukat jól ismerte: az egész Rend legkiválóbb, legragyogóbb tagjai álltak itt. És nem pusztán a Jedi Tanács tagjai, akik már a pozíciójukból fakadóan is kivételesnek számítottak, hanem sokan mások is. Látta Reath Silast és korábbi mesterét, Cohmac Vitust. Bell Zettifart és Burryagát, a vukit. Terecet és Ceretet, az egymás tudatába is bejáratos kotabi ikerpárt, illetve Zaviel Teppet, a fegyverforgatás mesterét. Még a tholothi szörnyvadász, Ty Yorrick is megjelent, holott távolról sem volt Jedi – ám egykoron ő is itt kezdte. Egymagában állt, némileg félrehúzódva a Jediktől, és már ránézésre is félelmetes, képzett harcos benyomását keltette.

Elzar örült, hogy látja a tholothit. Ty amolyan zsoldosféleként dolgozott: abból élt, hogy méretes fenevadakat vadászott le, és ugyan volt fénykardja, személyes fegyvertára távolról sem merült ki ennyiben. Több alkalommal is dolgoztak már együtt, és Elzar megbízhatónak, leleményesnek, illetve kiváló harcosnak ismerte meg. Gyanította, hogy a Tanács eleve az ő ajánlására kereste meg, ám abban már korántsem volt ennyire

biztos, miért mondott nekik igent Ty. Még tizenévesen hagyta ott a Rendet, méghozzá olyan okból, ami a jelek szerint az évek múltával sem halványult el. Elzar elhatározta, hogy szakít rá időt, és megkérdezi majd tőle.

Vernestra Rwoh is eljött. Az ifjú Jedi kimért fejbólintással köszöntötte Elzart, aki viszonozta az üdvözlést.

Nem annyira kedvel engem – gondolta.

Vernestra Stellan Gios padavanja volt. Elzart elkeserítette, hogy bármilyen szoros barátságot is ápolt Stellannal, legígéretesebb tanítványával mindezidáig nem sikerült megtalálnia a közös hangot.

Végső soron persze nem számított, kedveli-e Vern, mint ahogy itt és most az sem volt fontos, hogy Avar Kriss viszont *nagyon is* szereti. Mindannyian Jedik voltak, és kész. Az összes többinek nem volt jelentősége. Az érzések, a közös történelem és a kötelesség mindenkit összekapcsolt és megerősített a teremben. Együtt harcoltak, együtt tanultak, együtt szerettek és együtt veszítettek. Lekötelezettségek, emlékek, várakozások, közös tapasztalatok lenyomata lengte be a helyiséget.

A már-már természetellenes higgadtságáról és metsző tekintetéről ismert Ry Ki-Sakka nagymester kettőt tapsolt. A megjelentek elnémultak, csak a szökőkutak csörgedezése hallatszott.

– Azért esett a választásunk erre a helyre – mutatott körbe kitárt karral a nagymester a teremben –, mert megtölti az *élet*. Hogy emlékeztessen mindarra, ami elvész, ha kudarcot vallunk.

Tekintete körbevándorolt az összegyűlt Jediken, mielőtt folytatta. Hangjából valósággal áradt a keserűség.

– A galaxis összes élőlényére halálos veszedelem leselkedik. Ebben nincs semmi túlzás. Tanulmányaink, megfigyeléseink, megérzéseink az Erőben, illetve a galaxis minden tájáról beérkező jelentések mind-mind ugyanarra a következtetésre mutatnak. Amennyiben nem vetünk gátat az enyé-

szetnek, a fertőzés minden létezőből felfalja majd az élő Erőt. Mindez történhet lassan, de fel is gyorsulhat. Ezt illetően bizonytalanok vagyunk, de ha semmit sem teszünk, bizonyosan megtörténik. Minden… *minden* el fog pusztulni.

Elzar tisztán érezte, amint borzongás futott végig a termen. A Jedik már kiképzésük korai szakaszában megtanulták legyőzni félelmeiket, így mindez bizonyára nem lehetett színtiszta félelem… de roppant közel állt hozzá.

– Előkészítettünk egy tervet – szólalt meg Ki-Sakka nagymestertől néhány lépésnyi távolságból Rosason mester.

Elzar mindig is igen sokra tartotta Teri Rosasont, noha a múltban alkalmanként megesett, hogy tengelyt akasztottak. A mesternek általában határozott véleménye volt a dolgokról, és sosem félt hangot adni ennek. Elzar egy napon hozzá hasonló Jedivé szeretett volna válni, amikor már őszbe csavarodott a haja, arcára pedig mély ráncokat vésték a mélyen megélt évtizedek.

– A Jedi Rendre semmi sem jelent komolyabb veszélyt az enyészetnél – mondta szinte ünnepélyesen Rosason. – Bármit is kell tennünk, hogy megállítsuk, bármilyen árat is kell megfizetnünk ezért, megtesszük és megfizetjük. Mindenki megértette ezt az egybegyűltek közül?

Rövid csend következett, senki sem szólalt meg. Rosason mester a hosszú nyakú, csupasz fejű quermiaira, Yarael Poofra nézett.

– A Reath Silas Jedi-lovag és… mások… segítségével elvégzett kemény munka révén – mondta Yarael – mostanra megbizonyosodtunk felőle, hogy az enyészet közvetlen kapcsolatban áll az általunk csak névtelenként emlegetett teremtményekkel. A fertőzés terjedésének oka, hogy Marchion Ro és a Nihil elszakította szülőbolygójuktól a névteleneket.

A teremben moraj támadt. Az összegyűlt Jedik egy része tisztában volt az említettekkel, sokan azonban nem. Az elképzelést, miszerint bármilyen élőlény olyan szoros kapcso-

latban álljon az Erővel, hogy a galaxison belüli fizikai elhelyezkedésük szó szerint minden másra kihasson… nos, kissé nehéz volt elsőre megemészteni.

– Néhány Jedi-társatok erőfeszítéseinek és áldozatának köszönhetően befogtunk tizenkét névtelent. Biztonságos helyre hoztuk őket ide, a Templomba.

A reakció ezúttal több volt egyszerű morajnál. A gondolat, hogy egy épületben tartózkodnak a gyengeségeikre oly fogékony, Jedi-gyilkos szörnyetegekkel…

– Az ifjoncok! – szólalt meg Bell Zettifar. – Nem tarthatjátok őket itt, ha a névteleneket is a Templomban őrizzük!

– A névtelenek biztos helyen vannak, folyamatos őrizet alatt, Zettifar lovag – mondta Yarael Poof. Feje lassan ingadozott előre-hátra hosszú, vékony nyakán. – Az ifjoncok számára nem létezik biztonságosabb hely a Jedi Templomnál. És akárhogy is, de a névtelenek nem lesznek itt sokáig. Visszajuttatjuk őket a szülővilágukra. Épp ez a küldetés lényege.

– Biztos, hogy elegendő lesz ennyi? – kérdezte Bell. Nyilvánvalóan úgy vélte: ha már egyszer számonkérte a Tanácsot, már semmit sem számít, amennyiben még egyszer megteszi. – Mindössze tizenkét névtelenünk van. Jól tudjuk, hogy a Nihil alighanem ennél lényegesen többet fogott be. Mindenképpen hasznosnak tűnik visszavinni a lényeket a bolygójukra, nem kérdés, hogy ezt kell tennünk… de vajon egy tucatnyian elegendően lesznek ahhoz, hogy helyrebillenjen az egyensúly, és megfékezzük az enyészetet?

– Fogalmunk sincs – felelte a Tanács egy másik tagja, Oppo Rancisis. Fénylő szeme szinte kiugrott egész testét és fejét beborító, elegánsan fehér, sörényszerű hajkoronájából.

– A thisspiasi Jedi-mester kígyófarkával kettőt koppantott a padlón. Elzar ebből arra következtetett, hogy Rancisis alighanem nyugtalan.

– Egyébként pedig, nincs más választásunk – folytatta Rancisis. – Hát nem értitek? A vég küszöbén állunk. Be kell érnünk ennyivel.

Lahru mester vette át a szót. Hatalmas, hegyes fejének rezonanciakamrái úgy felerősítették mély basszusát, hogy mindenki beleremegett.

– Egy Jedikből álló csapatot indítunk útnak a befogott névtelenekkel, hogy szabadon engedjék a lényeket. Ezt követően döntünk majd róla, van-e még tennivalónk, hogy helyreállítsuk a galaxis egyensúlyát, és megfékezzük az enyészetet.

– És ennyi? – kérdezte Vernestra Rwoh. – Nem szeretnék tiszteletlen lenni, Lahru mester, de valóban ebben merülne ki a teljes tervünk?

– Türelem, Vernestra! – mennydörögte Lahru mester. – Mi is tisztában vagyunk a számtalan ismeretlen tényezővel, de fogytán az időnk. Minden egyes tétlen percünkben tovább terjed a fertőzés. Eddig kizárólag a Kashyyykon sikerült gátat vetnünk neki, de ahhoz a drengirekre is szükség volt, ők pedig már nincsenek. Vagyis máshol nem alkalmazható az ottani megoldás. Rancisis mestert idézve… be kell érnünk ennyivel.

Lahru felemelte a kezét, és kitárta a terem közepén felsorakozott Jedik felé.

– A csapat kilenc tagból áll majd. A második osztag, további kilenc fővel, tartalékként áll majd készenlétben, arra az esetre, ha az első különítmény nem várt nehézségekbe ütközne, netán segítségre vagy kimentésre szorulna. Több Jedit nem nélkülözhetünk, hiszen szűkösek az erőforrásaink, miközben vissza kell tartanunk a Templom alatt terjedő fertőzést, és a galaxis többi problémás helyszínén is jelen kell lennünk. De a lehető legkörültekintőbben válogattuk össze a két csapat tagjait, és a névtelenekkel utazókat sem felkészületlenül indítjuk útnak.

Lahru mester felkapta az emelvényről a különös fémrudat. Elzar akár összes nem létező kreditjéről lemondott volna, amennyiben alaposan is megvizsgálhatja a tárgyat. Kétségtelenül valamiféle ereklye volt, méghozzá az Erőre hangolt ereklye. Elzar a legtöbb általa ismert Jedinél több időt töltött a Jedi Könyvtárban, de még sosem hallott semmi ehhez foghatóról.

– Ez itt a *Korok Jogara* – mondta Lahru –, és drága árat fizettünk érte. Ősi és hatalmas kegytárgy, középpontjában egy visszhangkővel. Bizonyos körülmények között e kövek magával az Erővel azonos hullámhosszon rezegnek, így a legkülönfélébb szokatlan módokon lehet használni őket. Megfigyeltük, hogy Marchion Ro egy hasonló eszközzel irányítja a névteleneket. Noha nem lehetünk benne biztosak, hogy a *Korok Jogara* lehetővé teszi ugyanezt, reményeink szerint ezen ereklye jelentős hasznotokra lehet majd a küldetés során.

Hatalmas kezével az emelvényen heverő fémdarabra mutatott. A tárgy szinte csillámlott a mesterséges napsütésben.

– Ez pedig itt… minta a Tolis bolygón talált ércből, Reath Silas, Cohmac Vitus és Amadeo Azzazzo padavan jóvoltából. Roppant ellenálló az enyészettel szemben. Nincs belőle komolyabb felhalmozott készletünk, ugyanakkor Govena és Infil'a mesterek a fegyvertárból úgy vélik, a meglévő mintákból is alkotható védőpáncél, amely talán enyhít a névtelenek közvetlen közelségből a Jedikre gyakorolt bénító hatásán. Egészen pontosan kilenc darab, nem több… de ennyinek is elégnek kell lennie.

Elzar számba vette a Lahru által felsorolt Jediket, Reathet, Cohmacet és a többieket. És még ott voltak rajtuk kívül oly sokan mások is, a Rend mindazon tagjai, akik részt vettek a Nihil és a rémségeik elleni harcban. Néhányan – túlságosan is sokan – mindent feláldoztak ennek során: az életüket is.

Soleil Agra mester szólalt meg, mindezidáig először. Két hatalmas, sötét szeme körbejárta a tanácstermet.

– A főcsapat az *Ataraxián* szállítja a névteleneket a szülőbolygójukra. A cirkálót és a kompját különleges tárolókamrákkal szereltük fel, így biztonságban utaztathatjuk a lényeket. A Köztársaságtól szintén igénylünk majd személyzetet, hogy velünk tartsanak. Egyikük sem lesz Erő-érzékeny, tehát immunisak a névtelenek hatására. Amennyiben a főkancellár igent mond a kérésünkre, lesz némi plusz segítségünk is a teremtményekhez.

Az aranyló bőrű nautoli habozott, mintha csak fokozni akarta volna a titokzatosságot, Elzar azonban jól ismerte Soleilt: távol álltak tőle az efféle manőverek. Agra mester azért hallgatott el, mert szorongott, szinte elkeseredett, amikor belegondolt, hogy kilenc Jedit küldenek komoly eséllyel a halálba.

– A Jedik, akiket útnak indítunk – mondta –, a Kilencek csapata… Terec. Burryaga. Arkoff. Bell Zettifar. Reath Silas. Ty Yorrick… – Szinte mindenki a kívülálló felé fordult. A tholothi arca nem volt kifejezetten szigorú, de látszott rajta: bárkivel szemben kiáll, aki meg meri kérdőjelezni, hogy joggal van itt. – Elzar Mann. Avar Kriss. És…

Soleil Agra ismét habozott, Elzar azonban úgy vélte, hogy őt személy szerint már nem is érdekli különösebben, ki az utolsó a sorban. Történjen bármi, együtt lesznek Avarral. Aztán Agra mester kimondta, és ekkor rájött: valamennyire azért mégis érdekli.

– …Azlin Rell – fejezte be a felsorolást.

Moraj hullámzott végig a termen. Elzart sem lelkesítette különösebben a gondolat, hogy bárhová is elutazzon Azlin Rell társaságában, és nyilvánvalóan nem volt egyedül ezzel.

– Minden tiszteletem mellett, Agra mester – emelkedett szólásra –, ezt nem gondolhatjátok komolyan. Azlin Rell átadta magát a sötét oldalnak. Egy ilyen küldetésen minden-

képpen meg kell bíznunk egymásban, támaszkodnunk kell a többiekre. Az életünk múlhat ezen. Nem aggódhatunk állandóan azon, hogy azonnal, az első kínálkozó lehetőségnél hátbadöf bennünket egy Sith.

Soleil vonásai megkeményedtek, de mielőtt még válaszolhatott volna, megszólalt Reath Silas. Az ifjú Jedi az egyik magas fa tövében állt, és karjával átölelte magát. Kimerültnek tűnt, hangja erőtlenül csengett.

– Azlin nem Sith – mondta. – Csak fél. Szükségünk van rá. Bárki élőnél többet tud a névtelenekről, és oly módon látja őket, ahogy mi sosem láthatjuk. Kulcsfontosságú szerepe lesz abban, hogy eldöntsük, merre indulunk, miután a bolygójukra értünk.

– Reath, amennyiben Azlin nem jelent veszélyt – szólalt meg Bell –, akkor miért a Templom börtönrészlegének egyik cellájában őrzik?

Minden Jedi figyelme Reathre irányult. Az ifjú tudós bármelyiküknél jobban ismerte az egykori Jedit, beleértve ebbe Yodát is. Véleménye mindenképpen komoly súllyal esett a latba.

– Tudok bánni Azlinnal – mondta aztán. – *Megértem* őt.

– Ha mégsem jársz sikerrel – felelte Bell –, hát akkor majd mi.

Reath bólintott.

– Nem lesz szükség ilyesmire.

Bell és Burryaga tekintete összevillant.

Vernestra Rwoh lépett előre, utat tört a Jedik között a Tanács tagjai felé.

– Eszemben sincs megkérdőjelezni a bölcsességeteket – mondta. – De nekem is a főcsapatban kell helyet kapnom. Én vagyok az egyetlen, aki ismeri az utat a névtelenek szülőbolygójára… Mari San Tekkának köszönhetően. Szükségünk lesz egy működőképes Nihil ösvényhajtóműre, de az *Ataraxiá*n van egy ilyen. Ott kell lennem a többiekkel.

Yoda ekkor szólalt meg először.

– Te a tartalékcsapat tagja vagy, Vernestra – mondta lágyan, mégis határozottan.

– De… akkor mégis hogyan jutnak el a Kilencek a névtelenek bolygójára? – kérdezte Vernestra. – Csak én ismerem az ösvényt. Nem tudom leírni, de… a fejemben ott van. És valószínűleg csak én tudom használni ezt a tudást.

A fiatal Jedi bizonytalannak tűnt.

– Leírni talán nem tudod, de elmondani igen – mondta Yoda. – Átnéztük a jelentéseidet. Már korábban is beszéltél az ösvényről… egy egy shaninak, hmm?

– Deva Lompopnak – mondta Vernestra. – Igen, az… az menni fog. Természetesen. Akkor így teszek majd.

– Nem kizárólag ezért döntöttünk így, Vernestra – mondta Ry Ki-Sakka. – Úgy osztottuk ketté a Jediket, hogy egyensúlyban legyen a két csapat. A második osztag célzott tartalékként tevékenykedik majd, amennyiben az elsővel valami baj történne. Ha mentőakcióra van szükség, nagyon fontos, hogy a második csapatban kapjon helyet, aki konkrét tudással rendelkezik a névtelenek bolygójára vezető utat illetően. Márpedig ez kizárólag rólad mondható el, Vernestra. A Tanács körültekintően állította össze a csapatok névsorát, hogy a lehető legjobb esélyekkel indulhassunk neki a küldetésnek.

Ki-Sakka mester ezután felsorolta a második csapat tagjait. Ebben a különítményben kapott helyet az orvosi feladatokban jártas Torban Buck, Ceret, Indeera Stokes, Cohmac Vitus, Lily Tora-Asi, Zaviel Tepp, Kirak Infil'a, illetve még a Tanács egyik tagja is, Yarael Poof személyében.

Elzar átgondolta a két csapat összeállítását, és egyből látta a bölcs megfontolást a Tanács döntéseiben. A maga módján az összes kiválasztott kiemelkedő adottságokkal, vagy egyedi tudással rendelkezett az enyészetről vagy a névtelenekről. A tagok közötti kapcsolat szintén erős volt. Arkoff kivételes harcosnak számított, komoly tapasztalatokat szerzett a névte-

lenek elleni küzdelemben is, emellett pedig ő volt Azlin Rell korábbi mestere. Ty Yorrick különleges tehetséget tanúsított a különféle fenevadakkal való bánásmód terén, és többször dolgozott már szorosan együtt Elzarral. Burryaga a Jedik közül elsőként ismerte fel az enyészet valódi természetét, miként azt is, hogyan lehet visszatartani az Erő segítségével – emellett senki sem állt olyan közel a Rendben Bellhez, mint ő. És így tovább.

Ami ugyanakkor Avar Krisst illeti… nos, az ő kiválasztását lehetett a legegyszerűbben megmagyarázni. Ő tartja majd össze mindnyájukat. Elzar a nő felé fordult. Avar kifejezéstelen arccal nézett maga elé, a férfi azonban a lelkében továbbra is olvasott. Méghozzá csodálatos dolgokat.

– Úgy tűnik, a galaxis megmentésére indulunk – szólalt meg Avar csendesen. – Kilencen. De egyként.

Egyként – gondolta Elzar.

Az eligazítás végeztével a teremben tartózkodó Jedik kisebb csoportokra szakadtak. Reath, Burryaga és Bell élénk beszélgetésbe elegyedett: Bell megnyugtatóan Reath vállára tette a kezét, és mosolyogva figyelte a kissé magába roskadt, ifjú lovagot. Terec és Ceret egymás szemébe nézve csendes telepatikus eszmecserébe merült, amihez kettejükön kívül senkinek sem nyílhatott hozzáférése.

Vernestra egymagában állt, és az emelvényre helyezett fémdarabot mustrálta.

– Beszélj vele! – mondta Avar. – Ha valaki, hát te aztán pontosan tudod, milyen érzés, amikor a Tanács visszatart valamitől, amit kiérdemeltél.

Elzar biccentett, és átvágott a kerten a fiatal nő irányába.

– Vernestra – szólította meg –, sajnálom, hogy nem választottak ki. Őszintén szólva eléggé meglepett.

Vernestra ránézett. Ügyelt rá, hogy zöld ábrázata ne tükrözzön különösebb érzelmeket.

– Csak nem számítottam rá, hogy így alakul a helyzet, Elzar – mondta. – Úgy gondoltam, mivel végig a fejemben hordoztam azt az ösvényt… Szóval, úgy gondoltam, jól jön majd. És hogy én fogom használni.

– Használod is, Vernestra… csak nem pont úgy, ahogy számítottál rá. Szükségünk van azokra az információkra… az egész galaxisnak szüksége van rájuk. Minden élőt segítesz azzal, ha megosztod a tudásodat és a tehetségedet, akárcsak mi mindannyian.

Nem úgy tűnt, mintha sikerült volna meggyőznie a nőt.

– Nem olyan régen megosztottad velem Stellan Gios egyik tanítását – mondta Elzar. – Azóta sem tudom kiverni a fejemből. „Nem számít, mennyire vagyunk jók, mert ennél sokkal fontosabb, hogy segíteni akarunk másokon. Egyedül az fontos, hogy tudjuk, minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy a lehető legjobbak legyünk." Azt mondtad, ennek alapján ítélted meg a tetteidet, amikor elkezdtél kételkedni, elkezdted elveszíteni a hitedet. Nekem is sokat segítettek ezek a szavak. Talán most neked is a segítségedre lehetnek.

Vernestra hosszasan méricskélte Elzart, majd bólintott.

Ekkor egy hang szakította félbe a teremben folyó beszélgetéseket: magas, morgásszerű trillázás. Burryaga volt az.

– Azt kérdezi, mikor indulunk – tolmácsolta Bell.

– Minden másodperc késlekedéssel egyre többet veszítünk – mondta Yoda eltökélt hangon. – Meg kell tennünk bizonyos előkészületeket, majd Govena és Infil'a mesterek elkészítik a Kilencek páncélját. Az egy, legfeljebb két napba telik majd, hm? De amint elkészülnek a munkával, útnak indultok.

A hatalmas Jedi felnézett, végigtekintett a körülöttük mindent betöltő életen – minden élőn.

– Ti vagytok az egyetlen reményünk – mondta Yoda. – Ti hordozzátok a fényt. Az Erő legyen veletek!

MÁSODIK FEJEZET

A GALAKTIKUS SZENÁTUS

– Még egy, főkancellár! – mondta Norel Quo, ujját a fülében lévő kicsiny személyes kommunikációs egységen tartva.

– *Kark!* – kiáltotta Lina Soh, és tenyerével az íróasztala lapjára csapott.

A zaj puskalövésként visszhangzott végig a Szenátus épületének barlangszerű belsejében. Matari és Vorun mocorogni kezdett Lina két oldalán, torkukból halk morgás tört fel. A két hatalmas, sárga, illetve vörös targon épp ugyanazt érezte, amit a gazdájuk. A hatalmas Galaktikus Köztársaság főkancellárja és macskaszerű testőrei közötti empatikus kapocs csak úgy sistergett a haragtól, a tehetetlenségtől, a csalódottságtól.

– Hol, Norel? – köpte a szavakat Lina.

Segítője higgadtságát megőrizve felelt.

– Bármelyik pillanatban megjelenhet… és igen. Ott van.

Norel előremutatott, és együtt nézték, amint a kicsiny kameradroid átszeli a Szenátus épületének félgömbjét, és az egyik korong alakú, ívelt falának minden méterén a spirális díszmintákat viselő gondola felé tart.

A Nagy Tanácstermet úgy tervezték, hogy kialakítása magát a galaxist tükrözze. Minden egyes gondola a Köztársaságot alkotó számos civilizáció egyikét, egy-egy konkrét világot vagy bolygószövetséget testesített meg. A küldöttek mind

a gömbtérben kijelölt helyükön gyülekeztek, hogy megfelelően érvényesüljön a demokrácia.

Jelenleg a gondolák nagyjából tíz százalékát fekete függönnyel takarták le. Ezek jelképezték a Zárt Zónát: a világokat, amelyeket Marchion Ro és Nihil martalócai elraboltak a Köztársaságtól.

Könyörgöm, tartozzon ez is közéjük! – futott át Lina agyán, miközben az emelkedő kameradroidot figyelte, de magában nyomban meg is bánta ezt. A Zárt Zóna bolygói továbbra is a Köztársaság részét képezték, polgárai éppúgy a Köztársaság teljes jogú polgárai közé tartoztak, mint a többiek.

Küldötteik a Coruscanton tartózkodtak, amikor a Nihil az áthatolhatatlan Viharfal mögé rekesztette világaikat, így azok továbbra is rendelkeztek szenátusi képviselettel. A Zárt Zóna szenátorai most is részt vettek az üléseken, noha számuk egyre fogyatkozott. Sokan közülük semmi értelmét nem látták ennek az egésznek. Felszólalhattak, ám mindössze egy dolgot mondhattak, ennek a kérésnek pedig eleve számtalanszor hangot adtak már. *Segítség!*

A droid elrepült a feketén lefüggönyözött gondolák előtt, majd az egyik előtt lelassult. Lina pontosan tudta, melyik bolygóhoz tartozik, hiszen mindegyiket ismerte: az ipari tevékenységgel és újrafeldolgozással foglalkozó, sűrűn lakott Tellionhoz.

A gondola szélén kirajzolódott a kameradroid által rávetített szimbólum: világosvörös, tüskés körforma. A szinte általános jelentést mindenki pontosan értette: járványra, ragályra figyelmeztetett.

A Tellionon is felütötte fejét az enyészet.

Lina körbehordozta tekintetét a termen, és a többi vörössel jelölt gondolát kereste. Ha a Köztársaság hatalmas méretét nézte, nem látott belőlük annyira sokat, talán úgy összesen harmincat. Tegnap azonban ugyanez a szám még csupán huszonhét volt.

Tegnapelőtt pedig huszonkettő.

A fertőzött bolygók ráadásul mindenféle beazonosítható kapcsolat vagy mintázat nélkül szóródtak szét a galaxisban.

Lina rendkívüli döntés előtt állt. Emiatt ragadta meg a Szenátus rendszeres ülésszakai közötti rövid szünet kínálta lehetőséget, hogy kicsit átrendezzék a Nagy Tanácstermet. Emiatt kerültek fel a fekete drapériák, meg a grafikák, a fertőzött világokat jelképezendő, miközben számos kulcsfontosságú tanácsadója is jelen volt, hogy szükség esetén elláthassák a megfelelő információkkal. A hatalmas teret annak megfelelően alakították át, hogy segítsen a Köztársaság főkancellárjának megmenteni a galaxist.

Lina a gömbtér kellős közepén elhelyezett emelvényen állt, körülötte a Köztársaság szimbolikus megtestesülése. Rengeteg kultúra, rengeteg élőlény, számtalan különböző igény, probléma, tehetség és nélkülözés – mindannyian egybegyűltek a hatalmas teremben, de külön-külön, mindenki a maga helyén.

Odafent méretes óra lebegett, az egyik kameradroid által kékes fénybe borított kijelzőjén visszaszámlálás futott. Már tíz perc sem volt hátra.

– Fogytán az idő – mondta Lina.

– Talán Marchion Ro késik, főkancellár asszony – mondta Norel Quo.

– Nem, alelnök, nem fog – felelte Lina. – A mai napon válik valóra az álma.

Norelre sandított. A koorivai sok-sok éve dolgozott már mellette legfőbb segítőként. Kötelességtudó, precíz munkatársnak bizonyult: rendszerint már azelőtt tudta, mire van szüksége Linának, hogy maga a főkancellár tisztában lett volna igényeivel.

– Egészen mesés ma a szarvad – mondta neki.

– A mai alkalom megérdemelte az extra erőfeszítést, főkancellár – felelte Norel. Láthatóan jólestek neki az elismerő szavak. A koorivaiak a koponyájuk tetejéből felmeredő mé-

retes, középső szarv cirkalmas felékesítésével jelezték társadalmi státuszukat. Norel Quo szarva most még a megszokottnál is pompázatosabbnak tűnt a görbületei mentén futó, csodás türkiz piktogramokkal. Linának már reggel is szemet szúrt a különbség, de kivárta a dicsérettel a megfelelő pillanatot, amikor az a legtöbbet jelentette segítőjének.

Norel bizonyosan tisztában van annak a jelentőségével, hogy az asszony éppen *most* jegyezte meg mindezt, hiszen jelenleg hatalmas súly nyomta a vállát, amint a galaxis sorsáról szóló döntésig tartó visszaszámlálást figyelte. És garantáltan nem is felejti majd el.

– Jött bármilyen hír a Jedikről? – érdeklődött Lina.

– Még nem, főkancellár asszony – felelte Norel.

Lina összevont szemöldökkel figyelte a másodpercek rohamos fogyatkozását, majd elszakította tekintetét a kijelzőről, és újra körbenézett a Nagy Tanácsteremben. A Zárt Zóna bolygóit jelképező, lefüggönyözött gondolákra meredt, hogy ismét jól az eszébe véső dj ön a legfontosabb tény: *Marchion Ro ellenség.*

Igyekezett minél élénkebben maga elé idézni, hogy jelen pillanatban is számtalan élőlény szenved a Nihil vezérének csizmatalpa és rémuralma alatt.

Aki most azt állítja, le tudja győzni az enyészetet – gondolta Lina. – *Aki most a megmentőnknek ajánlkozik. Az a gyilkos, hazug szörnyeteg. Marchion Ro.*

Targonjai kétoldalt szüntelenül mocorogtak, és sebesen pislogtak négy-négy szemükkel. Őrzői, a vörös bundájú Matari és ikertestvére, a világossárga Voru nem egyszer megmentették már életét a merénylőktől.

– Nyugalom, barátaim – dünnyögte a két fenevadnak Lina. – Minden rendben lesz.

De vajon *valóban* minden rendben lesz? Igazából egyáltalán nem volt biztos benne, hogy bárki és bármi rendben lesz, ha egyszer véget ér ez az egész.

Lina főkancellári emelvényének paneljei révén bármelyik kiválasztott szenátusi gondolával kommunikációt kezdeményezhetett, és saját pozíciójukból még magával szembe is odalebegtethette a platformokat. Végignézett az irányítóberendezésen, és azon tűnődött, melyik jelentést hallgassa meg először. Majd megnyomott egy gombot.

Kiemelkedett a falból az egyik gondola, és lágyan az emelvénye elé szállt.

Fedélzetén a Köztársaság első számú adatelemzője, Keven Tarr állt. A férfi munkája legalább annyi életet mentett már meg a Nihillel folytatott harcok kirobbanása óta, mint a Jediké. De lehet, hogy még többet.

Tarrt saját építésű komputerdroidok vették körbe: gépi elmék, amelyek a szerves élőlények számára elképzelhetetlen sebességgel és precizitással számoltak ki bármit, felületükön ide-oda villózó, szélfútta tengert idéző fényforrások, szüntelenül hullámzó, apró energiapontok. Most zörögve félreálltak gazdájuk elől.

– Főkancellár – üdvözölte Linát Keven meghajolva, majd kiegyenesedett és kézfejével kisöpörte rakoncátlan, gyömbérvörös fürtjeit a homlokából. – Miben állhatok a Köztársaság szolgálatára?

– Pontosan tisztában vagy a minket sújtó válság természetével, Tarr mesterelemző – mondta Lina. – Kérlek, tájékoztass: találtál-e bármilyen mintát a fertőzött világok között? Ki tudtad-e számítani, merre bukkanhat fel legközelebb az enyészet, vagy azt, mi okozza?

– Nem szeretnék hamis reményeket csepegtetni önbe, főkancellár. Mindezidáig semmiféle megosztásra érdemes eredményt nem hozott a munkám. Komoly csapat áll a rendelkezésemre, nem is beszélve a legkorszerűbb számítógépes kapacitásról.

Az ide-oda repkedő, villózó droidokra mutatott maga körül.

– Fogalmunk sincs, miképp terjed a fertőzés az egyes rendszerek között, ahogy arról sincs, mi alapján választja ki az egyes bolygókat – folytatta. Lebiggyesztette vékony, színtelen arcának vékony, színtelen ajkát. – Eredetileg azt feltételeztük, hogy a Nihil újabb fegyverével állunk szemben, de a Viharfal mögött rekedt bolygókról kiszűrődő információmorzsák alapján a Zárt Zónában is ugyanígy jelen van az enyészet.

– Nem zárnám ki, hogy Marchion Ro akár a saját rendszereiben is teszteljen egy fegyvert – vetette közbe Lina.

– Én sem – felelte Keven kurta biccentés kíséretében. – Az enyészet azonban a Maghoz közeli, erős szenzorrendszerekkel rendelkező világokon is felbukkant. A Nihil az ösvénytechnológiának köszönhetően gyakorlatilag akárhol megjelenhet, ugyanakkor nagyon kicsiny valószínűségét látom annak, hogy a Magban alkalmazott védelmi rendszereket megkerülve megfertőzik ezeket a bolygókat, majd észrevétlenül továbbállnak.

Lina mérlegelte az elhangzottakat, majd kitárta karját a terem falai felé.

– Harminc bolygón észleltük eddig az enyészetet. De bizonyára több világ is érintett, ugye? A bolygók nagyok. A fertőzés éppúgy megjelenhetett dzsungelekben, sivatagokban, a tengerek mélyén, mint ritkásan lakott vagy egyenesen lakatlan világokon. Lehetséges, hogy már most is fenyeget éppen, amint lassan felemészti bolygóink velejét.

Keven nem felelt. Hallgatása is tökéletesen érzékeltette egyetértését.

– Mesterelemző, hadd tegyek még fel néhány kérdést, mielőtt hagyom tovább dolgozni! – folytatta a főkancellár. – Gyorsul-e a fertőzés terjedése?

– Túl kicsi a mintavétel ahhoz, hogy bizonyosan kijelenthessünk ilyeneket. Minden egyes alkalommal azt látjuk, hogy jobban elterjedt, de ki tudja, mi ennek az oka? Az is állhat a háttérben, hogy egyre több jelenik meg belőle, ám az is,

hogy időbe telik, mire új bolygókra lel. Számos emberem dolgozik éppen egy orbitális detektoron, amelynek segítségével a lakott világokon gyorsabb vizsgálatokat tudnánk folytatni. Ám az ehhez hasonló problémák esetében, a szemmel látható tények helyett gyakran inkább azokból az adatokból kell levonni a következtetéseket, amikkel *nem* rendelkezünk.

– Lassan maga is úgy beszél, mint a Jedik, Keven.

– Az Erő mindent áthat – vágta rá Keven. – Különösen a számokat. De, hogy befejezzem a gondolatmenetemet… Amennyiben fogadnom kellene, ha *csak és kizárólag* az ösztöneimre kellene hagyatkoznom, akkor a válasz igen, Soh főkancellár. Az enyészet terjedése gyorsul.

– Megállíthatjuk ezt?

– Kellő idő birtokában a Köztársaság tudós elméinek kollektív zsenialitása bármire képes. Természetesen megállíthatjuk. Kellő idő birtokában. – Felemelte mutatóujját, és arca enyhe grimaszba torzult. – De értem a kérdését, főkancellár asszony. Marchion Ro ajánlatának fényében ön arra kíváncsi: képes-e gátat vetni jelenleg a Köztársaság az enyészet terjedésének. És erre nemleges a válasz. Mint ahogy holnap is nemleges lesz rá a válasz. A fertőzés mindezidáig az analízissel és az ellenintézkedésekkel szemben is egyedülállóan ellenállónak bizonyult.

Csodálatos – gondolta Lina.

– Megértettem, mesterelemző – mondta aztán. – Van esetleg valamilyen javaslata?

Keven szinte bocsánatkérőn nézett vissza rá. Tudta, hogy nem a Lina által áhított válaszokat adta, ugyanakkor a főkancellár mégis egyre jobban tisztelte, amiért pontosan erre törekedett.

– Az ön tudományos testülete jelenleg a fertőzött bolygók evakuálását javasolja. Hamarosan elkészülünk az említett orbitális detektorokkal, úgy ez a feladat is könnyebben megy majd.

– Magukra hagyunk egész világokat? – kérdezte Lina. Egyre jobban rühellte a gondolatot, ahogy forgatta a fejében.

– Jelen tudásunk szerint ezeknek a világoknak *vége*, miután felbukkant rajtuk az enyészet. Csakis egyetlen vigaszunk maradt: jelenleg lassan terjed, így aztán esélyünk nyílik kimenekíteni a lakosságot. A Nagy Hiperűr-katasztrófával ellentétben, ahol a felbukkanási események a fény sebességével zajlottak, most kaptunk némi egérutat.

– Köszönöm, mesterelemző – mondta Lina.

Keven ismét biccentett, majd visszairányította gondoláját a helyére, a Nagy Tanácsterem falába. Miközben a levegőben vitorlázó platform után nézett, Lina a teljes bolygók evakuálásához és komplett lakosságuk újbóli letelepítéséhez szükséges, logisztikai nehézségeken töprengett.

Ráadásul nem egyetlen bolygóról beszélünk – gondolta. – *Hanem harmincról. Ami holnap még több lesz.*

Megvakargatta Voru füle tövét. A targon dorombolásába jóformán a teljes emelvény beleremegett. Ezután Matari is megkapta a maga részét, mivel fejével döfködni kezdte Lina kezét, miután látta: nem részesül ugyanabban a figyelemben, mint ikertestvére. Amikor e fontos részfeladatot is letudta, Lina átkattintott egy másik kapcsolót a konzolján. Újabb gondola lebegett be középre, egyenesen az emelvényével szembe.

– Üdvözlöm, Lorillia miniszter! – mondta Lina, és a platformon álló magas, karját teste előtt összefonó, vékony lényre pillantott. – Könyörgöm, mondja, hogy legalább a Viharfal ügyében összejött az áttörés!

Jeffo Lorillia, a Köztársaság közlekedési minisztere a muun faj szülötte volt. Emberi szem számára a muunok megnyúltnak tűnő koponyája, sötét, mélyen ülő két szeme és lefelé biggyedő ajka baljósnak tűnhetett. A legtöbb, Lina által ismert muun nem is cáfolt rá a hírnevére: összességében igen komoly népség voltak.

Jeffo hosszú, vékony ábrázatán most még a faj sajátosságaiból fakadó ráncoknál is mélyebb árkok rajzolódtak ki. Lina nem lepődött meg. Szerencsétlen fickó még talán a Zárt Zónában rekedteknél is jobban rühellte a Viharfalat.

Végül is, ő a közlekedési miniszter – emlékeztette magát Lina. *– Az ő felelőssége, hogy minden eljusson A pontból B pontba. A Viharfalat pedig épp azért alkották meg, hogy megakadályozza ezt. Az egész pályafutását meggyalázták vele.*

– Még nem sikerült legyűrnünk a Viharfalat, főkancellár – felelte a muun. – A Jedik erősen korlátozott mértékben, kisebb járműveket használva át tudnak hatolni rajta, de a nagyobb hajókat továbbra sem tudjuk a túloldalra juttatni. Néha egy-egy kommunikációs droid be- vagy kijut, de az így kinyert információk is szegényesek. Mint bizonyára tudja…

Megköszörülte a torkát. A procedúra szükségtelenül nehéznek tűnt, és minden bizonnyal darabokra szaggatta volna egy ember nyelőcsövét.

– Mint bizonyára tudja – folytatta Jeffo –, a Viharfal határa már nem egyszer módosult. Kijjebb jön, visszahúzódik, majd ismét tágul. Különböző forrásokból nyert információink megerősítették, hogy a Viharfal Zárt Zónán belüli irányítóközpontja Marchion Ro zászlóshajóján, a *Gaze Electric*en található. Meg kell találnunk azt a hajót, hogy aztán elpusztítsuk, megsemmisítve ezzel a Viharfalat is.

– Mit javasol a csapata ennek érdekében?

– Nem vagyok katona – felelte Jeffo zordan. – Kronara admirális talán szolgálhat építő javaslatokkal a témában.

Épp ugyanerre gondoltam – futott át Lina agyán, miközben visszairányította rendeltetési helyére a miniszter gondoláját a Nagy Tanácsterem falában.

Újabb kattintás az irányítópulton. Ezúttal azonban nem valamelyik gondola lebegett be középre, hanem egy kameradroid, amely aztán méretes holovásznat vetített ki Linával szemben. Pevel Kronara admirális őszülő ábrázata jelent meg

a főkancellár előtt: középkorú, őszes hajú, de ádáz tekintetű férfi, érdes, mint a szikla – bár ennek a sziklának mintha hetek óta nem jutott volna ideje megborotválkozni.

– Üdvözlöm, főkancellár – mondta fejet hajtva.

– Jól áll önnek a szakáll, admirális – mondta Lina. – Nem tiltja a szabályzat?

Kronara végigsimított a szakállán, és megvakarta az arcát.

– A Köztársasági Védelmi Koalíció szabályzatai inkább ajánlásokhoz hasonlítanak, főkancellár – mondta. – Nem vagyunk hagyományos hadsereg. A KVK tagbolygói saját hajókat küldenek saját legénységgel, saját munkamódszerrel. Folyamatosan bele is ütközünk ezekbe az ellentmondásokba. De még ha lenne is erre vonatkozóan kőbe vésett szabály… nos, a parancsnokot akkor is megilletik bizonyos privilégiumok.

Cserébe sokkal több rémséggel is szembesül – gondolta Lina. Gyors pillantást vetett az odafent lebegő visszaszámlálóra. Még öt perc.

– Admirális, jelentést kérek a folyamatban lévő Nihil katonai műveletekről, illetve a saját erőink mozgásairól! Tisztában vagyok vele, hogy a Viharfal miatt nem egyszerű, de kérem, mondja el, amit tud!

– A KVK flottájának egy méretes része itt van velem. A *Third Horizon* fedélzetéről irányítom a hajókat. A Viharfal közvetlen szomszédságában vettük fel a pozícióinkat, az Eriadu túlsó oldala felől. Ezt a bolygót használtuk felvonulási területként a Zárt Zónában végzett műveletekhez a Viharfal legutóbbi terjeszkedése idején. Vagyis a KVK számos egysége a bolygón tartózkodott, amikor magába nyelte a Zóna.

Kronara grimaszolt.

– Egyébként rendelkeztünk vészforgatókönyvvel arra az esetre, ha esetleg hasonló történne. Az embereink az eriadui egységekkel közösen dolgoztak volna a védelem megszervezésén. Remélem, így is történt. A Nihil ugyanakkor félelmetes

támadó erőket vonultathat fel a bolygó körül, amennyiben ez a szándékuk.

– Az eriaduiak esetleg lázadást terveztek a Nihil uralmával szemben?

– Ezt nem tudom, főkancellár asszony. De ha létezik a Zárt Zónán belül hely, ahol felkelés robbanhat ki, a magam részéről az Eriadura fogadnék. Egyrészt több KVK-egységet vontunk össze ott, mint bárhol másutt a Zárt Zónában, másrészt az eriaduiak önmagukban is igen kemény harcosok. Talán ön is emlékszik, mi történt a Kurnál vívott csatában.

De még mennyire, hogy emlékszem – gondolta Lina.

A Kurnál vívott csata a Nihillel szembeni korai összecsapások közé tartozott, és a Köztársaság elsöprő győzelmével zárult. Az Eriadu hajókat küldött a harcba, hogy így álljanak bosszút a bolygójukat ért korábbi Nihil-támadásokért. A KVK parancsnokai elrendelték, hogy győzelem esetén a Nihil parancsnokait őrizetbe kell venni. Az eriaduiak ehelyett az utolsó szálig kivégezték őket.

Az eriaduiak mindig a saját fejük után mennek – de ha épp a te oldaladon állnak, erős szövetségesek.

– Amennyire belelátunk a helyzetbe – folytatta Kronara –, akár már ki is robbanhatott a felkelés az Eriadun. A Viharfalon keresztül nincs velük élő kommunikációs kapcsolatunk, de ha az eriaduiak harcolni kezdenek, jelentős Nihil válaszra számítok. Az eriaduiak sokra tartják magukat. Talán úgy vélik, képesek lesznek megnyerni a háborút és visszaszerezni az uralmat a bolygójuk felett, de körülbelül ugyanilyen esély mutatkozik arra is, hogy a végsőkig harcolnak majd, és a Nihil végül mindenkit lemészárol a bolygón.

Ismét elhúzta a száját.

– Ez az egész az ő dolguk… elvégre az ő bolygójukról van szó, tegyék, amit jónak látnak. De az én parancsnokságom alatt álló egységek is érintettek az ügyben. A KVK katonái

bátrak, megteszik, amit meg kell tenniük, de nem akarom, hogy ok nélkül haljanak meg.

– Ez érthető, admirális – mondta Lina. – Tud-e más KVK-s egységekről, amelyek esetleg a Viharfal mögött rekedtek? Felhasználhatjuk-e ezeket a *Gaze Electric* utáni hajsza során, ahogy Lorillia miniszter is javasolta? Mert ezáltal minden további kérdés értelmét vesztené. Amennyiben megsemmisítjük azt a hajót, vele együtt a Viharfal is elpusztul, és annyi hajót irányíthatunk a Zárt Zónába, amennyit csak akarunk.

Kronara a fejét rázta.

– A Zárt Zóna hatalmas, főkancellár, és még csak azt sem tudjuk, hogy egyáltalán ott tartózkodik-e még a *Gaze Electric*. Marchion Ro zászlóshajóját bőségesen felszerelték ösvényhajtóművekkel, vagyis kedvére járhat-kelhet a Viharfalon át. Azt sem tudjuk, hol kezdjünk kutatni utána… Esetleg kérdezze meg a Nihil Szemétől, amikor bejelentkezik!

Lina tekintete ismét a visszaszámlálóra siklott. *Még négy perc.*

– Köszönöm, admirális – mondta. – Tartsák a pozícióikat! Ha további értesüléseket szerez a Zárt Zónából, kérem, haladéktalanul jelezze!

– Magától értetődően, főkancellár – felelte Kronara, és szalutált. – Mi vagyunk a Köztársaság!

A hologram megremegett és eltűnt, mielőtt Lina válaszolhatott volna.

– Alelnök, kérem, játssza le ismét a videót! – mondta.

Norel Quónak nem volt szüksége további instrukciókra: pontosan tudta, melyik videóra gondol a főkancellár. Lina hallotta, amint ujjai végigszántják adattáblájának kijelzőjét, és a Kronara hologramját kivetítő droid most más jelenetet varázsolt eléjük.

A felvételt a Nihil küldte, ami helyből gyanússá tette, de Keven Tarr minden rendelkezésére álló eszközzel kielemezte az anyagot, és amennyire meg tudta állapítani, nem mani-

pulálták. Amennyiben mégis, az ehhez használt technológia messze meghaladta a Köztársaság rendelkezésére álló eszközöket. A Nihil persze híres volt elképzelhetetlennek tűnő technológiai ugrásairól: ösvényhajtóműveik segítségével más hajók számára elérhetetlen utakon át közlekedtek a galaxisban, nem is beszélve magáról a Viharfalról. Tudományos újításaik azonban szinte kizárólag a háborús pusztítást és a hatalmi célokat szolgálták. A holovideók hibátlan hamisítása valahogy… nem tűnt a kalózok stílusának. Lina ezért hitt a szemének.

A holovideó nyitóképe Marchion Rót mutatta egy bolygón. Tarr elemzői a látható növényzet, a föld színe és egyéb apró részletek alapján arra jutottak: az Oanne az. A Szem mögött a fertőzés által érintett területet láttak, a jellegzetes, megkövült csontszínekben. Ro egyik kezében hosszú fémurdat tartott, mindkét végén bíborszínű kristályokkal: a felvételt analizáló elemzőkön mindezidáig mind a pálca, mind a kövek összetétele kifogott.

Marchion félmeztelenül állt, közszemlére téve mellkasának kékesszürke, csillagrendszerek és kavargó viharok ábráival teletetovált bőrét. Szűk, sötétre lakkozott bőrnadrágot és szögekkel kivert csizmát viselt, semmi egyebet. Ezúttal még védjegyszerű, kavargó, vörös viharral ékesített maszkja sem fedte el szemét, de még csak sugárvető sem lógott az oldalán. Sötét haját hátrafújta a szél, a két szeme éjfekete veremnek tűnt szögletes arcában. Nyilvánvalóan nem véletlenül festett így: félelmet nem ismerően, páncél vagy mindenféle egyéb védelem nélkül nézett szembe az enyészettel, miközben a galaxis többi része halálosan rettegett a fertőzéstől. Ro azonban szakasztott úgy festett…

…*mint valami hódító* – gondolta Lina.

A holofelvétel folytatódott. A Nihil Szeme elmosolyodott, felfedve hegyes fogait. Megfordult és az enyészet felé moz-

dult, majd egyik kezével felemelte a fémrudat. A kristályok halványan felderengtek, a fertőzés pedig *visszahúzódott*.

Lina minden egyes alkalommal beleborzongott, amikor megnézte. Egyértelmű volt, mi történt: a fertőzött terület széle hátrább szorult. Az elszáradt növények nem keltek újra életre, ugyanakkor tisztán látszott, hogy maga a föld visszanyerte eredeti állapotát, ahonnan Marchion visszafordította az enyészetet.

A holofelvétel befejeződött. Nem is férhetett hozzá kétség, mit láttak. Marchion Rónak – *ismét* – sikerült az, amire a Köztársaság képtelennek bizonyult.

A Nihil hazudik – gondolta Lina. – *Mindig hazudnak. De ebben az ügyben… mégis mi okuk lenne erre? Miért ajánlkoznának, hogy visszafordítják az enyészetet, ha valójában nem lennének képesek rá? Ugyan, mi értelme lenne?*

Nagyjából ezredszerre is átgondolta Marchion ajánlatát, amelyet néhány héttel ezelőtt személyesen tett itt, a Coruscanton, a diplomáciai mentesség védelme alatt. Nagyon egyszerű ajánlat volt. Ha bebocsáttatást nyer a Köztársaság területére, megszabadítja a bolygókat az enyészettől, mindössze annyit kér cserébe, hogy nyilvánosan bejelentsék: ő volt az, akinek sikerült véghez vinnie mindezt.

Lina és tanácsadói eleinte csupán gúnyolódtak a felvetésen – nyilvánvalóan újabb Nihil-trükk, ugyan, mi más lehetne? Aztán megérkezett ez a felvétel. Közben pedig újabb bolygók jelentették, hogy felbukkant náluk a fertőzés. Aztán még újabbak.

Marchion Ro szó szerint szétszakította a Köztársaságot, elképzelhetetlennek tűnt hát épp az ő ajánlkozását elfogadni a megmentésére. És mégis, Lina egyre inkább úgy látta, nincs más lehetőség. A Szenátus már korábban értésére adta: amennyiben ő személyesen úgy dönt, hogy szavazásra bocsátja Ro felvetését, támogatják a döntésében. Vagyis, amennyiben a ja-

vaslat főkancellári támogatásban részesül, a törvényhozáson is átmegy majd. Csak és kizárólag rajta állt vagy bukott a döntés.

Lina belesüppedt az emelvényébe épített ülésbe. A szék eredeti funkciója az volt, hogy megpihenhessen, miközben a szenátorok vitába bocsátkoznak valamiről, ami nem kívánja meg a főkancellár folyamatos figyelmét. Kezébe temette arcát, és lehunyta szemét.

– Főkancellár asszony… – szólalt meg aggodalmasan Norel Quo, majd egy nyelv szántott végig a nő kezének külső oldalán. Az egyik targon, Matari vagy Voru igyekezett az állatoktól telhető módon segíteni.

– Jól vagyok – szólalt meg Lina. – Csak mérlegelem a helyzetet.

Hol vannak a Jedik? – gondolta. – *Miért nincsenek itt? A Szenátus épülete egy kilométernyire sincs a Templomtól, mégsem képesek idejönni, ha hívom őket.*

A Jedik sosem tettek hűségesküt a Köztársaságnak. Természetesen ettől még hittel vallották a Köztársaság eszményeit, és ezt úton-útfélen hangoztatták is, de Lina tudomása szerint valójában csakis az Erőhöz, a fényhez és a Rendhez voltak minden körülmények között lojálisak. A főkancellári hivatal és a Jedi Templom persze szoros és régre visszanyúló kapcsolatot ápolt, de gyakorlati szempontból a Jedik nem tartoztak a fennhatósága alá. Nem adhatott nekik utasításokat.

Nem szeretett volna a Jedik bölcsessége nélkül döntést hozni ebben a kérdésben, de ahogy a visszaszámlálón már az utolsó másodpercek peregtek, nos… egyértelműnek tűnt, hogy aligha lesz más választása.

De hát mindig is ez volt a helyzet, nem igaz? A döntéseket a főkancellár hozza.

A főkancellár pedig, a cím méltósága, a hivatal, a felelősség és a hatalom ellenére is csupán ember volt, és mindenki csakis annyival sáfárkodhat, amennyi jutott neki. Attól, hogy megválasztották egy pozícióra, amely galaxisszerte megszám-

lálhatatlan élő felett biztosított neki hatalmat, még egy szemernyivel sem lett bölcsebb.

Mi vagyunk a Köztársaság – gondolta Lina. – *Megpróbálok most én lenni az. Megpróbálok mindenki lenni, mindenkit képviselni a Köztársaságból, de hát ez a demokrácia nagy hazugsága. Még a leghatalmasabb megválasztott vezetők is csupán önmaguk lehetnek. Nem lehetek egyszerre mindenki, csak és kizárólag Lina Soh. Akik ebbe a pozícióba emeltek, azt várják, döntsek úgy, ahogy ők döntenének, vagy annál jobban… de csak mert megnyertem egy választást, még nem lett belőlem döntéshozó droid. Úgy döntök majd, ahogy én, Lina Soh a leghelyesebbnek érzem. Megpróbálok mindenki más helyett is gondolkodni, de végső soron egy részem továbbra is kizárólag saját magát tartja majd szem előtt.*

A galaxis a teljes pusztulással nézett szembe az enyészet miatt. A Köztársaság képtelen volt gátat vetni ennek. Egy Marchion Ro nevű gyilkos zsarnok ezzel szemben azt állította, neki sikerülni fog, és bizonyítékot is szolgáltatott erre. Mindössze annyit kért cserébe, hogy hivatalosan is ismerjék el a hatalmát, felsőbbrendűségét.

Vajon beéri majd ennyivel? Természetesen nem. Lina épp olyan egyértelműen látta ezt, mint maga Marchion. Ha átengedi neki a Köztársaság megmentését, azzal mintegy át is adja neki az egészet. Egyből megindulnának a viták, mindenki kételkedni kezdene a Köztársaság kormányzóképességében, és idővel a rendszerek szabad akaratukból is alávetnék magukat a Nihil uralmának. Elvégre, mégiscsak a Nihil mentette meg őket, amikor a Köztársaság képtelennek bizonyult rá… Utána pedig… nos, elkerülhetetlen lesz a háború, amikor az egyik oldal úgy véli, eleget engedett már, vagy többet akar a meglévőnél. Ez a háború pedig valódi, az egész galaxist megrengető háború lenne, ezerszer rosszabb a Nihil ellen az utóbbi években vívott, viszonylag elszigetelt harcoknál. Véget érne az évszázadok verejtékes erőfeszítéseivel kivívott béke.

De mégis, milyen egyéb választása volt? A főkancellár kötelessége a Köztársaság lakóinak védelme. Nem a holnap életeit kellett megoltalmaznia, hanem a mostaniakat. És elképzelhető, hogy ez csupán a Köztársaság feláldozása árán lehetséges.

Vesztettem – gondolta Lina.

– Főkancellár asszony – szólalt meg Norel Quo, hangjában különös tónussal. Talán derűlátás lett volna? – Megérkeztek a Jedik.

Lina Soh felállt. Egy fekete lepellel leterített gondola siklott a pulpitus felé a Nagy Tanácsterem falából, ő pedig azonnal felismerte, hogy a Külső Gyűrű melyik világához tartozik: a Hetzalhoz.

Az egykor oly gyönyörű mezőgazdasági bolygóhoz, ahol a Nagy Hiperűr-katasztrófa és az egész Nihil-konfliktus elkezdődött. Ahol a Jedik és a Köztársaság hihetetlen együttműködése, közös erőfeszítései, a remény és a kivételes rátermettség szó szerint milliárdok életét mentette meg.

A Hetzalt mostanra más típusú kataklizma sújtotta. A Köztársaság itt elért összes eredményének teljes megcsúfolásaként, a Viharfal aktiválásával egy időben, a Nihil épp ezen a bolygón rendezte be főhadiszállását. Mindezzel roppant egyértelmű üzenetet közvetítettek: végső soron az összes erőfeszítés és áldozat hiábavaló volt. A Jediknek és a Köztársaságnak végül semmit sem sikerült megmentenie.

A platform közelebb siklott. Egyetlen Jedi állt a fedélzetén, a hivatalos procedúrák során viselt, világos színű fehér-arany szolgálati köpenyben. A gondola körül droidok szálldostak és üzeneteket közvetítettek a terem többi platformjának – és miképp Lina feltételezte, a termen kívülieknek is. Nem dédelgetett illúziókat e megszentelt terem biztonságát illetően. A Nihilnek kódtörői és kémei jóvoltából a Köztársaság kormányzatának legmagasabb szintjeire is sikerült beférkőznie.

A Jedi a fedélzeten körbenézett a teremben, az egész hatalmas látképen a fekete drapériákkal, a hologramokkal és a sürgölődő segítőkkel. Kissé kábának tűnt.

A gondola a főkancellár emelvényéhez siklott. A Jedi lendületet vett, majd könnyed ugrással landolt Lina mellett. Norel Quo rosszallóan dünnyögött, Matari és Voru azonban meg sem moccant. Pontosan tudták, hogy ez a férfi nem jelent veszélyt gazdájukra.

– Elzar, hát hol késlekedett? – kérdezte Lina, és üdvözlésképp a jövevény felé lépett. – A Köztársaság válságban van!

– Tudom, Lina – mondta Elzar. Lina csupán kevesektől fogadta volna el ezt a közvetlen hangnemet. – Épp a megoldáson dolgozunk. Az enyészet feltartóztatásának módját keressük.

Elzar a nem túl messze lebegő kameradroidokra sandított. A felvételkészítő egységek hétköznapi körülmények között folyamatosan jelen voltak a helyiségben, már csak a demokráciával összefüggő átláthatósági követelmények miatt is. A Jedi összevonta a szemöldökét. Felemelte kezét, kinyújtotta ujjait, és a falnak lökte a kis, kerekded droidokat. A szerkezetek lassan a padló felé indultak az ütközés után.

– Máris sokkal jobb – mondta Elzar. – Szeretném, ha a mostani beszélgetésünk szigorúan kettőnk között maradna. Nem számítva a targonokat. Meg persze, Quo alelnököt. Mi a helyzet, Norel?

Elzar Mann Jedi-mester jóképű férfi volt: szögletes állkapocs, gondosan fazonra igazított szakáll, sötét, enyhén hullámos haj, rézvörös árnyalatú bőr. Mindehhez megnyerő modor is társult, sok mosollyal. Lina vele ápolta a legszorosabb kapcsolatot a Rendből, és amolyan nem hivatalos követként közvetített a főkancellári hivatal és a Jedi Tanács között. Kedvelte a férfit. Mármint úgy általánosságban. Ma nem annyira.

– Beszéljünk inkább az enyészetről, Elzar! Sikerült rájönniük valamire? Meg tudják állítani? – kérdezte, mielőtt a Jedi csevegni kezdett volna a segítőjével annak napjáról, tizenki-

lenc gyermekéről, netán szépen csillogó szarvának kisuvickolásáról.

– Igen, Lina, meg tudjuk. Bizonyos értelemben – felelte Elzar. – De más hírekkel is szolgálhatok. A Coruscanton is felbukkant a fertőzés. A Jedi Templom alatt, a legeslegalsó szinten, az ősi köveknél.

Linának sikerült állva maradnia, de épphogy. Matari és Voru megremegett, lehunyták a szemüket. Elzar folytatta, de Lina nem is hallotta, mit beszél.

Ki kell adnom az evakuálási parancsot – gondolta. – *A teljes, több mint egytrilliós lakosságra. Honnan szerzünk annyi hajót?*

És ha sikerül is flottát szerezniük, azzal még korántsem oldották meg a kérdést, hiszen a bolygó komplett lakosságát fel kell terelni a hajók fedélzetére. Miközben a Coruscanton nem voltak szabad terek. Minden egyes szintet, minden egyes hangárt belaktak. Lina máris látta maga előtt, micsoda káoszt eredményezne, ha szárnyra kapna a hír, hogy a gigászi városbolygón is felbukkant az enyészet.

Pánikba esett, menekülő emberek, tülekedő, egymást taposó lények tömege, amint éppen felfelé igyekeznek az alsóbb szintekről, mert mindegy, hová, csak el, el, el innen.

El kell fogadnom Marchion feltételeit – gondolta Lina. – *Engednem kell, hogy az a szörnyeteg váljon a megmentőnkké. Még annyira sincs más választásom, mint korábban.*

Fejében egymást kergették a gondolatok, feldolgozhatatlanul sok egyszerre. Úgy érezte magát, mint valami droid, ami nem képes megfelelően kezelni a rendszereihez képest túl összetett frissítéseket.

Majd végre eljutott az agyáig Elzar néhány szava, amelyek az imént hangzottak el.

– Várjon csak… Pontosan *mikor* szereztek tudomást a Jedik arról, hogy a Templom alatt felbukkant az enyészet?

– Nemrég – felelte Elzar komoly ábrázattal. – Napokról van szó, nem hetekről.

– *Hogy mi?* És miért nem értesítettek erről azonnal?

– Mert ellenőrzés alatt tudjuk tartani. Nem terjed tovább. Az egyik Jedink, név szerint Burryaga, a vuki lelt rá először a megoldásra, miként lehet feltartóztatni. A Kashyyykon pedig sikerült egy jelentősebb mértékű fertőzést is teljes egészében visszafordítanunk. Erről alighanem értesült már. Nos, az ottani eset mindazonáltal egyedinek tekinthető… Nem leszünk képesek megismételni. Ellenben…

– *Napokat* mondott? – szakította félbe Lina. Szokatlan harag fortyogott benne. A targonok is halkan acsarogtak. – Mostanra már rég a bolygó evakuálásán ügyködhetnénk!

– Lina, a Coruscantot lehetetlen evakuálni – válaszolta a Jedi. – Maga is ugyanolyan jól tudja, mint én. Ha pedig bejelentjük, hogy a bolygón megjelent a fertőzés, csakis pánikkal és sok-sok millió halottal számolhatunk, ha nem egyenesen milliárdokkal. Urai vagyunk a helyzetnek, és teljes egészében ellenőrzés alatt tartjuk a Templomon belül. A Jedik nem választott tisztségviselők. Nem szolgáljuk a népet, hanem segítjük őket. Ha úgy vélnénk, hogy nem tudjuk feltartóztatni az enyészetet, már korábban jeleztük volna önnek. De mindezidáig fel tudtuk. És ezután is sikerülni fog.

Elzar higgadtan beszélt, Lina azonban úgy érezte magát, mint akit arcul csaptak.

Mégis kinek képzeli magát? – tette fel magában a kérdést, de egyértelmű volt a válasz. – *Jedinek, nyilván.*

– Nos, hadd közöljek pozitívabb híreket is! – folytatta Elzar. – Lina, úgy véljük, meg tudjuk fékezni az enyészetet. Van hozzá tervünk is.

– És a Nihilt is legyőzik vele? – kérdezte Lina.

– Nem. Az a Köztársaság feladata, ugyanakkor továbbra is elkötelezetten segítünk majd mindenben.

– Jól van – mondta Lina. – Bökje ki!

– Befogtunk néhány névtelent, olyan lényeket, amiknek a segítségével Marchion Ro oly sok társunkkal végzett.

– Tudom, mik azok a névtelenek, Elzar. Miért vesződnek a befogásukkal ahelyett, hogy végeznének velük? Így akarják megakadályozni, hogy felhasználja őket maguk ellen?

– Nem egészen. Kissé más elképzelésünk van. Elmondom önnek, de meg kell ígérnie, hogy hétpecsétes titok marad. Egyértelmű, hogy a Nihilnek a Köztársaságból is többen jelentenek. Az adja a legkomolyabb győzelmi esélyünket, ha…

Csengőhang jelzett. A Nagy Tanácsteremben mindenki a visszaszámlálóra pillantott, amely most ért a nullára.

– Főkancellár asszony, itt az idő – jelentette be Norel Quo.

A Szenátus terme beépített holovetítővel rendelkezett, és ennek segítségével minden kameradroid képességeit meghaladó méretű képeket tudott kivetíteni. A projektor bekapcsolt, és megjelent középen Marchion Ro gigászi alakja. Uralta a termet.

Valamiféle trónszéken ült, hosszú, fehér köpenyben, és ránézésre ugyanabban a bőrnadrágban, amit az iménti felvételen is viselt. Nyakán kötés, az alatta lévő részen sötét folt szennyezte be kabátja hajtókáját. Bármi vagy bárki is tett kárt benne, nem érezte szükségét ruhát cserélni a sérülés miatt.

Nyugodt, de koncentrált benyomást keltett. Egyáltalán nem tűnt elutasítónak vagy gőgösnek: inkább olyan volt, mint egy külföldi vezető, amint éppen hivatalos minőségben teszi valahol tiszteletét. Körbenézett a teremben, szemügyre vette a különböző berendezéseket – az enyészetet jelző drapériákat, a Zárt Zóna kijelölését, majd végül magát Lina Soh-t is.

– Lenyűgöző dekorációk, Lina – szólalt meg csendes, de átható hangján, egy vadász beszédmodorában. – És egy Jedi is itt van veled. Elzar Mann, ha nem tévedek. Bárcsak… bárcsak személyesen is ott lehetnék, barátom!

– Magam is ezt szeretném, Marchion – felelte Elzar. Hangjából eltűnt minden kedvesség.

Marchion körbemutatott a Nagy Tanácsteremben.

– Látom, megjelöltétek a fertőzött bolygókat. Fel tudok sorolni még vagy tízet a Zárt Zónából, amennyiben ez segít. A tudósaim szerint napról napra újabb helyeken bukkan fel ez a rémség. Bizonyára a ti szakembereitek is meg tudják erősíteni ezt. – Nemesen őszinte ábrázatot öltött. Még csak fel sem merülhetett senkiben, hogy nem veszi komolyan a válságot. – Hadd térjek egyből a tárgyra! Az összes fertőzött köztársasági világról eltüntetem az enyészetet.

– És mit kérsz ezért cserébe, Marchion? – kérdezte Lina.

– Semmit. Csak a dolog elismerését.

A főkancellár egy pillanatig mérlegre tette mindazt, amit az elmúlt óra folyamán megtudott: a Köztársaság helyzetét, amelynek védelmére és megóvására esküt tett.

Vajon mivel jár, ha igent mondok neki? – gondolta Lina. – *Ha ilyen nyíltan elismerem a Köztársaság gyengeségét? Valójában semmi sem változik meg tőle… miközben mégis minden más lesz.*

A Köztársaság területe még így is a Nihil uralta rendszerek kilencszerese lesz, a pszichológiai erőegyensúly azonban meg fog billenni. A Nihil pedig még többet akar majd: ismerjék el másik államként, *nem ellenségként*. A galaxis jelentős része egyet is fog velük érteni.

Az első engedmény mindig nehéz – gondolta Lina. – *Utána már mindegyik egyre könnyebbé válik.*

De mégis mivel indokolhatná, hogy nemet mond Marchion ajánlatára? Azzal, hogy a Jedik homályosan arra célozgatnak: van egy tervük? Miközben lényegi információkat titkoltak el előle – miképp minden bizonnyal korábban is megtették már nem egyszer, és később is megteszik majd újból.

A főkancellár a Köztársaságnak tartozott hűséggel. A Köztársaság érdekeit kellett képviselnie, és a Köztársaságot védelmeznie, legjobb képességei szerint. Előre kellett mozdítania a dolgokat. Kiegyensúlyozni a jelenlegi szükségleteket a jövőbeliekkel.

Matari és Voru felegyenesedett, kivillantották agyaraikat, torkukból morgás tört elő. Érezték gazdájuk vívódását és aggodalmát.

Marchion Ro figyelmét nem kerülte el a targonok agresszív nyugtalansága. Elmosolyodott. Ragadozók egymás közt.

Lina érezte oldalán Elzar Mann jelenlétét. Rá akart nézni, kikérni a tanácsát akár csak egy biccentés vagy fejrázás formájában. De nem tehette. A döntést neki kellett meghoznia – méghozzá egyedül.

Nagyon veszélyes ekkora hatalmat adni egyetlen ember kezébe – gondolta. – *Jogomban áll dönteni trillió trilliónyi élőlény jövőjéről, ám ez korántsem jelenti azt, hogy helyesen is döntök majd.*

Nagy levegőt vett, és lassan kifújta.

Mit akarok én? – tette fel magának a kérdést. – *Mivé akarja tenni ezt a Köztársaságot Lina Soh?*

Targonjai elnémultak és mozdulatlanságba dermedtek a két oldalán, az erő és a hatalom jelképeiként.

Egy újabb Nagy Művet – gondolta. – *Egy újabb Nagy Művet akarok.*

– Mi vagyunk a Köztársaság, Marchion – mondta a főkancellár. – Úgy oldjuk meg ezt a problémát, ahogy az eddigieket is: együtt. Te úgy döntöttél, nagyszerű uniónkon kívül rekeszted magad, és elraboltál, majd elnyomásba taszítottál megszámlálhatatlan polgárt, akik most szenvednek rémuralmad alatt, és azt kívánják, bárcsak minél előbb visszatérhetnének hozzánk. Mi pedig el fogunk menni értük. Minden tettedért meg fogsz fizetni. Közeleg az elszámoltatás ideje, Marchion Ro. *Nem* a válaszunk.

A Köztársaságot választom – gondolta Lina.

Most és mindörökké.

A Jediket választom – gondolta.

Megszakította a holoadást, de még látta, amint Marchion arca haragos grimaszba torzul.